

age

MANAGEMENT

5-6/2013

Život je nádherný v každém věku



Chantal Poullain:

Život je plný barev a lásky

6 Proč Češi tak snadno podléhají **demografické panice**?

12 **Pečujeme o své zdraví**, protože nám dává svobodu

26 **Lidé si zaslouží úctu** bez ohledu na to, kolik peněz mají na účtu

Pour féliciter 2014

Děkujeme vám za inspiraci,
přízeň a podporu.

Váš Age management



0 čase

Bylo to někdy v první nebo druhé třídě. Přišla jsem domů s očima navrch hlavy: „Maruška chodí do náboženství, představte si, ona věří, že tam na obláčku někdo sedí! A všichni se jí smějeme a nikdo se s ní nechce bavit.“ Dědeček, ačkoli měl ke katolické církvi hodně daleko, se mě tehdy zeptal: „A ty se jí taky směješ? To přece nemůžeš. Když se všichni smějí, tak ty by ses jí měla zastat.“ Dědeček byl pro mě nejvyšší autorita, a tak jsem s Maruškou začala kamarádit. A diskutovat o tom pánovi, co sedí na obláčku. Bylo to fajn.

Z pohledu životních událostí zdánlivě bezvýznamná historka, která mě však ovlivnila na celý život. „Pokud se ti daří dobře, měla bys pomáhat těm, co to štěstí nemají,“ slyším svého dědečka.

V době, kdy píšu tyto řádky, začal advent. I když v posledních letech vždycky na konci roku všichni tak nějak zrychlujeme, zkusme to tempo letos vnitřně alespoň trochu zmírnit: zastavit se, zalistovat v duši minulým obdobím, bilancovat. A nezapomínat se přitom koukat kolem sebe. Možná je tam někdo, kdo potřebuje vaši pomoc. Když uděláte druhému radost, jakoukoli, nej-



víc obdarujete sami sebe. Váš život dostane jiný rozměr a hlubší smysl.

Nezapomínejte na to, až budete běhat o adventu v přeplněných obchodech; ten největší dárek tam totiž nenajdete, a přitom ho všichni máte na dosah: ČAS. Čas věnovaný svým blízkým, ta nejcennější komodita ve vašem životě. Čas pro naslouchání, popovídání, pohlazení, pochopení. Čas pro zastavení se v čase. Kdy jindy, když ne teď? Možná se během společných dlouhých zimních večerů bez televize, internetu a počítačových her o sobě dozvíte něco nového.

Přeji vám krásné Vánoce a lepší časy v roce 2014.

Jana Jenšíková



AGE MANAGEMENT – časopis o personalistice, pracovním trhu, moderních metodách řízení práce, aktivním stárnutí a mezigenerační toleranci
www.age-management.cz

Vydavatel: ANTECOM
ANTECOM s.r.o.,
Blatenská 2166/7, Praha 4, IČ: 2836 2926
produkce@antecom.cz
www.antecom.cz
Tel./fax: +420 272 935 558
Redakční servis: +420 602 313 176

Vydáno v Praze jako dvouměsíčník.
MK ČR E 20841 / ISSN 1805-5524

Šéfredaktorka: PhDr. Jana Jenšíková,
jednatelka společnosti ANTECOM
Redakce: Mgr. Miloslav Jenšík, PhDr. Věra Vortelová,
Mgr. Luboš Y. Koláček, Mgr. Daniel Libertin,
PhDr. Jozef Gáfrík, CSC., Mgr. Veronika Nováčková,
Mgr. Aleš Řiháček, MBA
Grafická úprava: Hana Melčová
Produkce: Mgr. Marek Jenšík, Ing. Jana Pešavová
Marketing: HOLDERIN INVEST s.r.o.
Tisk: Tiskárny MAESTRO, spol. s r.o.
Distribuce: V.R.V. s.r.o.

Za obsah inzerce zodpovídá inzerent. Žádné části textu nebo fotografií nesmí být používány, kopírovány nebo jinak šířeny v jakémkoliv formě či jakýmkoliv způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

Život je nádherný v každém věku

Obsah

4 Fejeton — Epištoly k mladým manažerům

6 Téma — Proč Češi tak snadno podléhají demografické panice?

12 Rozhovor s Jiřím Schlangerem — Pečujme o své zdraví, protože nám dává svobodu

16 Odpovědná firma — Pivovarům Staropramen nejde jen o různé pivo

18 Rozhovor s Chantal Poullain — Život je plný barev a lásky

22 Rodina a podnikání — Interiéry vytvářené s láskou

26 Zahraniční zkušenosti — Jon M. Huntsman: Lidé si zaslouží úctu bez ohledu na to, kolik peněz mají na účtu

31 Finance — Radíme aktivním seniorům; Strašák zvaný exekuce

32 Soutěž — První ročník Ceny Rady vlády pro seniory a stárnutí populace má své vítěze

33 Odpovědná firma — Plníme přání seniorům

34 Rozhovor s Alešem Kolodrubcem — Na zdraví, Sherlocku!

40 Příležitosti — Grundtvig v novém kabátě

42 Oči dětí — Šťastné stáří očima dětí

44 Proměny — Vždy má smysl začít znovu

46 Horoskop — Bude rok 2014 převozníkem do lepších časů?

*Autor foto na titulní straně:
Tomáš Bém*



EPIŠTOLY k mladým manažerům

Plýtvat se nemá ničím. Ani vzosnými slovy. Tak často lze o někom slyšet nebo číst, jak je moudrý, až by z toho mohl vzniknout dojem, že žijeme v Moudrém království. Jenže velebený mudrc je mnohdy jen docela obyčejně chytrý, a někdy ani to ne. Proč ho ale nepochválit, že? Dotyčného a jeho obdivovatele to potěší a nás to nic nestojí... Jenže moudrost je přece jen něco jiného. Slovník spisovného jazyka českého ji definuje jako schopnost moudře usuzovat a jednat, založenou na znalostech a zkušenostech.

Každý člověk je jiný, jiná je i každá bolest a to, jak ji kdo snáší. Každý pacient staví před lékaře novou zkoušku. Tady se nevypisují opravné termíny. Buď jsi úspěš, nebo prohrál...

Pokud to někdo má raději veršem, prosím: „Rara datur longo prudentia temporis usu,“ napsal Marcus Porcius Cato starší, starořímský státník, vojevůdce a spisovatel. „Vzácnou moudrost dá ti hlavně zkušenost dlouhá.“

Z toho plyne, že moudrý se nikdo nenarodí. Že moudrost je ovoce stromu poznání, které zraje dlouho a zdaleka ne každý na ně dosáhne. Aby tu hned zkraje nedošlo k nedorozumění: autor těchto řádek sám sebe za moudrého člověka rozhodně nepovažuje. Ani náhodou! Samotné znalosti jistě nejsou k zahoeení, a tím méně pak zkušenosti, naje ty, při kterých si natlučeme koleno nebo – ještě lépe! – narazíme nos, až se nám před očima zajiskří jako v komiksu. Pokud to přežijeme, nemůže to škodit.

Jenže teprve dlouhodobým křížením znalostí a zkušeností lze vypěstovat zlaté jablko moudrosti. A každý z nás k tomu není vybaven nezbytnou zahradnickou trpělivostí ani pokorou.

Všimli jste si, kolik moudrých lidí objevíme mezi těmi, kdo si za celoživotní úděl vybrali léčení svých bližních? Mezi lékařkami a lékaři, kteří už své povolání vykonávají

desítky let, ať už jde o kouzelníky chirurgických sálů, kteří dokáží operovat mozky či srdce, nebo třeba o obvodní lékaře kdesi, kde stále ještě lišky dávají dobrou noc?

Jak bychom neobjevili, když už samo studium medicíny trvá déle a je náročnější než kterékoli jiné – a přitom je víc než v jiných oborech pouze základním stupněm poznání. A samo o sobě představuje pouze, toliko a jen bránu, za kterou čeká další cesta, tentokrát bez časového omezení, protože medicínským doktorátem nic nekončí, spíše teprve začíná. Každý člověk je jiný, jiná je i každá bolest a to, jak ji kdo snáší. Každý pacient staví před lékaře novou zkoušku. Tady se nevypisují opravné termíny. Buď jsi úspěš, nebo prohrál... Přitom v sázce je když ne rovnou lidský život, pak přinejmenším zdraví!

A tak, kdykoli přijde řeč na moudrost, vzpomenu si na obvodní lékařku, která je mnoha dvou- či třígeneračním rodinám lékařkou v pravém a nejpůvodnějším slova smyslu rodinnou. Nedovedu odhadnout, jak dlouho už by si měla užívat důchod. Zato vím zcela jistě, že na nic takového nepomýšlí a že je to náramně dobře. Protože kdyby po-

mýšlela, nezbylo by jejím pacientům, než před ní pokleknout a pěkně poprosit: to nám přece nemůžete udělat, paní doktorko, vždyť my bychom bez vás snad ani neuměli marodit!

Takový dlouholetý obvodní lékař, to je přímo banka informací o celých rodinách, jejich dědičných nemocech a náchylnostech, chorobách z povolání jejich členů a třeba také o rodinných vztazích, které to všechno dovedou pěkně zašmodrchat... A když jde o lékařku, pak tam je mnohdy ještě cosi navíc, protože tu dlouhodobý vhled do rodiny pacientů v mnoha případech postupně promění v jakousi alternativní maminku a babičku v jedné osobě.

Náhoda mne přivedla do ordinace takové lékařky právě ve chvíli, kdy jí zavolal renomovaný odborník, podle všeho rozhodnutý odkázat ji do patřičných mezí jejího všeobecného medicínského poslání. Jeho jsem neslyšel, nemohu posoudit, do jaké míry si počínal taktně či netaktně. Víím jen, že paní doktorka ho pozorně vyslechla, nehnula ani brvou a odpověděla: „Pane docente, já jsem opravdu jen obvodní lékařka. Ale rodinou vašeho současného pacienta se zabývám už dobrých třicet, pětatřicet let. Nadto byl po nějakou dobu i mým pacientem. Odešel ode mne, když jsem se snažila přimět ho, aby se podrobil psychiatrickému léčení. K tomu rozhodnutí mne vedly zjevné poruchy v jeho jednání, ať už jsem se s nimi setkala sama nebo mi je popisovali a neustále

dál popisují členové rodiny. Nemohu než opakovat, že jeho stav vyžaduje hospitalizaci na uzavřeném psychiatrickém oddělení!“

A jak to bylo dál? Oba setrvali na svém. Rozhodnutí zůstalo pochopitelně na panu docentovi, a ten, nemile dotčen v odborné sebestotě, trval na tom, že v tomto případě postačí ambulantní léčení. Jenže nestačilo. Mylná diagnóza způsobila, že pacient se nakonec sice skutečně dostal do psychiatrické léčebny, ale se zbytečným a pro něho i pro jeho blízké trýznivým zpožděním. Co všechno se nemuselo stát, kdyby nedošlo k zanedbání nebezpečně se rozvíjejícího onemocnění? Obvodní lékařka rozeznala naprosto správně příznaky schizofrenie.

Nemusím snad sáhodlouze vysvětlovat, že nemám – ani co by se za nehet vešlo – v úmyslu zpochybňovat lékařskou odbornost, stavět proti sobě jednotlivé vrstvy lékařské obce nebo dokonce pacienty proti všem. Chybovat je lidské. Žádné povolání, žádné postavení v něm není proti omylu imunní.

Nechci nic víc, ale také nic méně, než poukázat na cenu moudrosti, té syntézy znalostí a zkušeností. Platí to samozřejmě nejenom o lékařích. Troufám si však říci, že právě u nich je to cennější, důležitější než v jakémkoli jiném lidském konání.

A tak si ty postarší dámy i pány v bílých pláštích považujme, s důvěrou se svěřme do jejich péče, dejme na jejich rady a pokyny a nekomplikujme jim jejich už tak dost komplikovanou činnost svou svéhlavostí a všeználkovstvím. Tím spíše pak my, kteří už se také řadíme mezi seniory. Mají s námi někdy trápení, jen si nalijme čistého vína. Přitom právě ti naši vrstevníci mezi lékaři jsou pro nás nad zlato. Víte, co kdysi napsal moudrý Johann Wolfgang von Goethe?

„Starý člověk ztrácí jedno z největších lidských práv: není už posuzován svými, svou generací.“ Ze zkušenosti člověka, který už zná tíhu let, mohu potvrdit, o co snadnější je svěřit svá trápení lékaři ze stejné generace. Nebo to někdo má jinak?

Miloslav Jenšík

P. S. A dnešní poučení mladým manažerům? Pokud se najde takový, který dočte tyto řádky a řekne „to je hezké, ale co já s tím, když nejsem ředitelem polikliniky?“, pak... Ale ne! Závěry ať si udělá každý sám.

**Nechci nic víc,
ale také nic
méně, než
poukázat na cenu
moudrosti, té
syntézy znalostí
a zkušeností. Platí
to samozřejmě
nejenom
o lékařích.**



Foto: Thinkstock

Proč Češi tak snadno podléhají DEMOGRAFICKÉ PANICE?

O seniorech hovoříme jako o někom jiném, ale **budeme to my všichni**

Proč česká společnost považuje stáří za stigma? A dá se vůbec plnohodnotně zestárnout? Jakými seniory budou dnešní třicátníci nebo čtyřicátníci?

Podle evropského reprezentativního šetření, které proběhlo loni u příležitosti Evropského roku aktivního stárnutí a mezigenerační solidarity, patří Česká republika k zemím, kde více než polovina lidí vnímá starší generaci, tedy spoluobčany nad padesát let, negativně. I když Češi patří k věčným nespokojencům a pesimistům nejen v názoru na stáří, jsou podle

respektované gerontoložky Ivy Holmerové tyto závěry velmi alarmující.

„Je na naší společnosti, aby s tím něco dělala, protože budoucnost chystáme sami sobě. O seniorech hovoříme jako o někom jiném, ale demografické prognózy se týkají nejen nás samotných, ale i těch, kteří se teprve narodí,“



varuje vedoucí Centra pro studium dlouhověkosti a dlouhodobé péče před etnocentrickými názory zdejší mladé a střední generace. Do poloviny století se totiž pravděpodobně staneme jednou z nejstarších populací Evropy.

Na konci století překročí třetina Čechů 65 let

Podle prognózy Českého statistického úřadu se do roku 2101 život Čechů prodlouží asi o deset let a bude nás o tři miliony méně. Demografka Jitka Rychtaříková z Přírodovědecké fakulty UK upozorňuje, že trend stárnutí populace není žádným překvapením, ale nový je na této projekci do konce tohoto století kulminační bod.

„Počet seniorů bude narůstat až do roku 2060 a poté začne klesat, protože už v něm nebudou silné populační ročníky. I když by se Češi měli za sto let dožít vyššího věku, celkově jich ubude. Při sčítání v roce 2011 jich bylo zhruba 10,5 milionu, na konci století by jich mohlo být přibližně o tři miliony méně, něco přes sedm a půl milionu lidí. I optimistický výhled počítá s úbytkem, na 9,1 milionu lidí, podle pesimistického scénáře by pak měla země na přelomu století mít 6,1 milionu obyvatel,“ komentuje demografka závěry prognózy, sama však očekává kvůli nízké porodnosti spíše pesimističtější variantu. V roce 2101 by měli téměř třetinu obyvatelstva tvořit senioři starší 65 let (nyní je to kolem sedmnácti procent), jen dvanáct procent dětí do 15 let a významně se zvýší rovněž počet lidí nad pětadesát let. Průměrný věk se bude nejspíš pohybovat kolem padesátky.

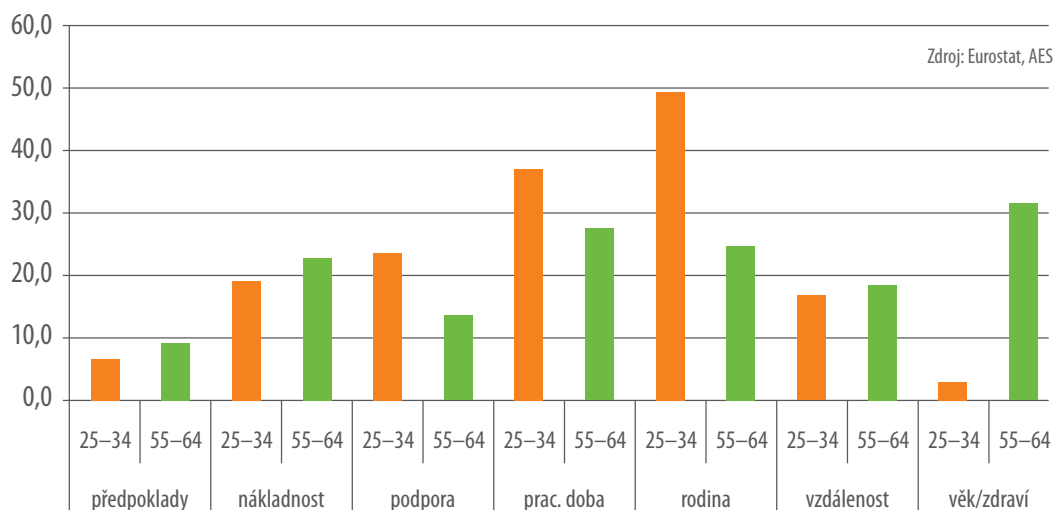


Ke zmírnění trendu stárnutí a vymírání by nestačila ani větší migrace cizinců, zásadně změnit věkovou strukturu by pomohla pouze vysoká a stabilní porodnost.

Kdo namluvil mladým Čechům, že se jich stáří netýká?

Jak už jsme v našem časopise psali, ageismus je v ČR nejčastější formou diskriminace, k jiným skupinám jsme tolerantní. Potvrdil to také uvedený evropský výzkum i praxe. Docentka

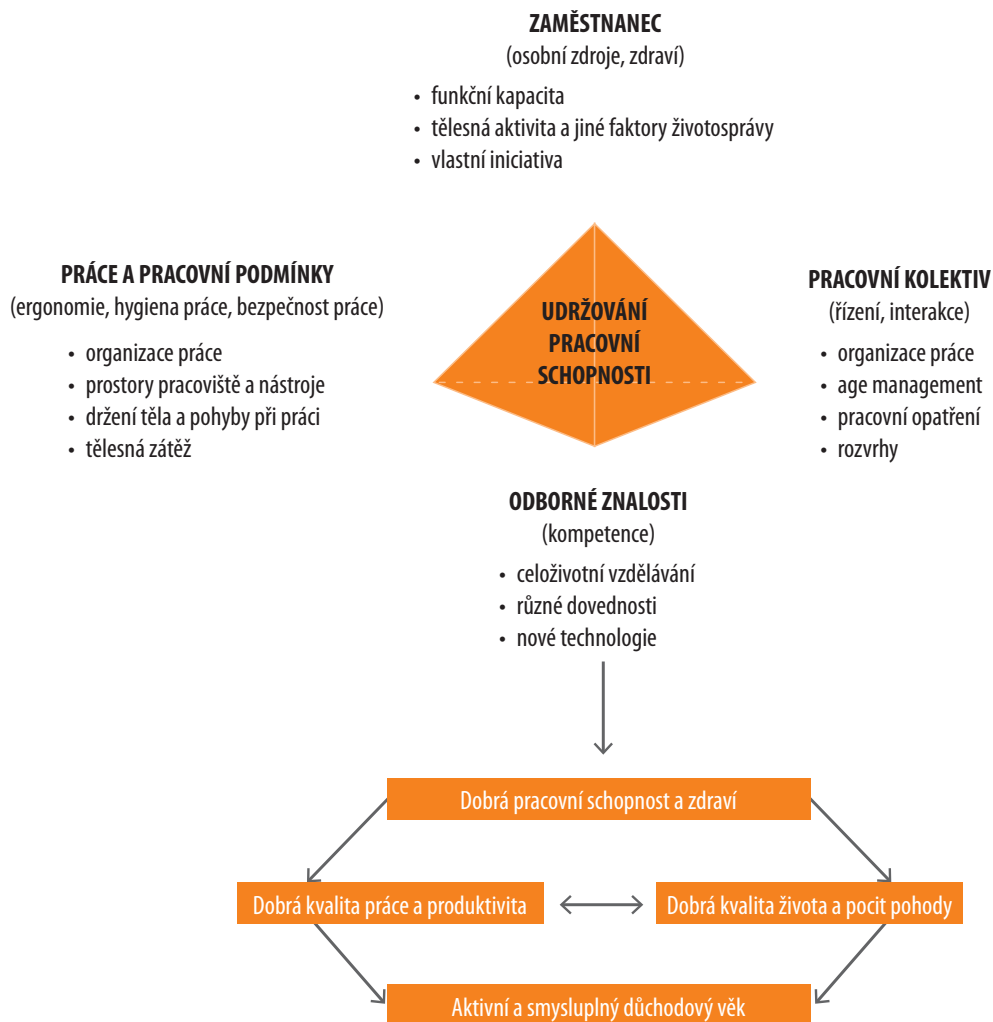
Nejvýznamnější překážky v účasti na vzdělávání v ČR podle věkových skupin (2007, %)



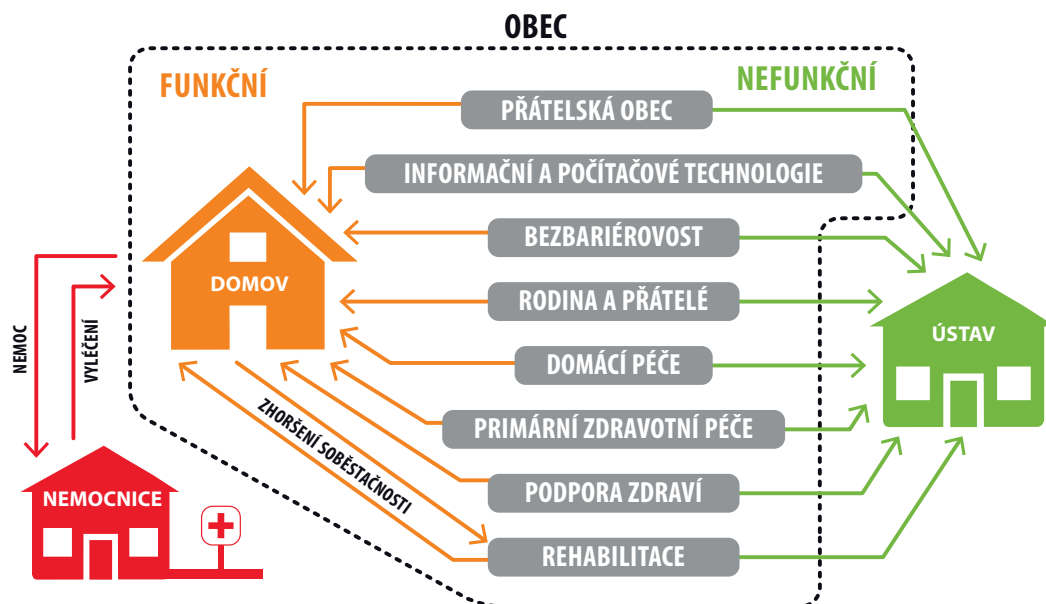
Komunitní zdravotní služby

V současné době ucelený systém těchto služeb neexistuje, i když u nás měl tradici. Již absolventky první ošetrovatelské školy pracovaly v poradnách pro matky a dítě nebo v terénní dispenzární péči. V sedmdesátých letech minulého století byla zavedena specializace – tzv. geriatrická sestra. V 90. letech však byla zrušena, přestože zajišťovala jednu z typických činností komunitního ošetrovatelství. Částečně práci těchto sester převzaly agentury domácí péče. Jejich funkce je však poněkud odlišná. Tyto sestry se soustředí vždy na jednotlivé pacienty, ale jejich úkolem není vnímat a řešit problémy celé komunity. V posledních letech se začaly zabývat komunitním plánováním obce a kraje. Střednědobé plány rozvoje sociálních služeb krajů na území ČR se však nacházejí ve velmi rozdílné formě, obsahu i způsobu zpracování. Navíc problematika naráží také na řadu legislativních problémů.

Základní model udržování pracovní schopnosti (Ilmarinen, 2008)



Itineráře stárnutí v obci



Holmerová vidí hned několik ryze českých specifik. Politici hovoří v souvislosti se stářím jen jako o faktoru zatěžujícím veřejné rozpočty. Jenomže občané uzavřeli při nástupu do zaměstnání společenskou smlouvu, že budou během své pracovní dráhy přispívat do důchodového systému na penze svých rodičů a po odchodu do důchodu tak budou činit jejich děti.

Dalším důvodem ageistické atmosféry je nepříznivý mediální obraz stáří a stárnutí. Na příklad v zahraničí komentují zprávy a vedou debaty nejen mladí moderátoři a redaktori, ale i šedesátiletí a jsou přijímáni samozřejmě. Posluchači a diváci tak mají před sebou celé věkové spektrum, od dětství až po zralý věk. Existuje řada povolání, která jsou u nás bezdůvodně vyhrazena pouze příslušníkům mladé generace. „Jsme bohatá a zdravá společnost a stárnutí je výsledkem tohoto úspěchu. Je to pozitivní rys, jen se na to tváříme trochu kysele,“ vysvětluje Iva Holmerová, proč by měli být starší lidé víc viditelní.

Důvodem je i obava střední generace z vyššího věku, která problém stárnutí vytěšňuje. Logickým důsledkem je pak slabá mezigenerační solidarita. Když autoři Bedekru aktivního stárnutí, průvodce pro občany a samosprávy, publikace, kterou sestavilo Centrum pro studium dlouhověkosti a dlouhodobé péče (CELLO) při Karlově univerzitě, vedené docentkou Holmerovou, připravovali v terénu podklady, na setkání s teenagery zjistili, že mají velkou obavu ze stáří. Často si ho spojují s nemohoucností. Přitom se se starými lidmi příliš nesetkávají.

Stáří je sice biologická spravedlnost, ale můžeme změnit jeho kvalitu. V budoucnosti bude delší a zdravější. Lidé budou zřejmě delší dobu mnohem samostatnější a možná také bohatší. V jaké fyzické a psychické kondici budou obyvatelé naší země na konci tohoto století, nelze zatím odpovědět. Zatímco některá onemocnění se daří díky péči a prevenci zvládat, třeba kardiovaskulární, cerebrovaskulární či onkologická, u jiných zatím není jasné, zda se podaří najít v dohledné době lék. „To se týká zejména neurodegenerativních onemocnění, Alzheimerovy choroby a podobně. Takže se říká, že toto století bude stoletím neurodegenerace,“ poznamenává Iva Holmerová a upozorňuje, že stárnutí populace považuje za úspěch, ale nárůst počtu lidí vysokého věku podle ní přinese

také změny, na něž zatím není společnost připravena.

Myslí Češi na své zdraví?

Situace se v posledních letech hodně zlepšila. Na tvrdých faktech se dá doložit, že se zlepšil jak zdravotní stav, tak věk dožití. V tomto ohledu se blížíme k západní Evropě a jsme

>>



Organizačně i finančně náročnější je péče o osoby s demencí.

Kvalifikovaný odhad Alzheimer Europe a Alzheimer's Disease International předpokládá nárůst počtu osob s onemocněním demence z 88 tisíc v roce 2000 na 227 tisíc v roce 2050. V roce 2006 se odhadovalo, že počet osob s demencí v ČR činí více než 123 tisíc.

Ačkoliv demencí netrpí pouze starší lidé, pravděpodobnost jejího vzniku s věkem podstatně vzrůstá. Dá se očekávat, že u věkové skupiny starších seniorů (85+) budou zvýšené požadavky na zajištění odpovídající péče.

na tom nejlépe ze zemí bývalého východního bloku. Podobně jako ostatní občané Evropy se dožíváme zhruba osmdesáti let, z toho tři čtvrtiny v dobré kondici. Poslední čtvrtinu však trávíme v situaci, kdy potřebujeme pomoc druhých. Příčinou jsou především chronická onemocnění. Společnost by sice měla počítat s tím, že ty, co už nemohou být soběstační, by měla podporovat. Důležitou roli hraje stát a zejména obce. Ale abychom také stáří prožili v dobré kondici, je třeba, abychom se o sebe starali preventivně.

Typický zákazník budoucnosti je senior

Senioři jsou velmi heterogenní skupinou lidí s rozdílnými potřebami. V příštích letech budou na sebe vázat velkou poptávku po specifickém zboží a službách. Patří mezi ně prostředky zajišťující mobilitu, bezpečnost, komunikaci, ale i oděvy a obuv odpovídajících parametrů a image.

Do nové situace staví seniory rychlý technologický rozvoj. Současný svět je velmi náročný na kognitivní funkce. Pokles výkonnosti se u stárnoucího člověka projevuje právě v této oblasti. V minulosti mohli i lidé s demencí bez větších problémů žít a pracovat v rodině, protože stále zvládali jednoduché domácí práce. Alzheimerova choroba sice existovala, ale prakticky se o ní nehovořilo.

Do budoucna bude čím dál důležitější, aby dodavatelé a výrobci moderních technologií nešli jen cestou miniaturizace a nárůstu funkcí, ale také uži-

vatelské přívětivosti. Příkladem vstřícnosti ke starším zákazníkům je třeba propojování funkcí různých přístrojů. Málo pozornosti však zatím výrobci věnují individualizaci technologií podle specifických potřeb starých lidí.

Dobrovolnictví – program pro každého

Podle dostupných šetření snadněji onemocní a umírají lidé, kteří po odchodu do důchodu nic nedělají. V zahraničí existuje řada osvědčených způsobů, jak se po ukončení profesní kariéry stát užitečným jiným způsobem. Nejčastěji se zmiňuje dobrovolnictví, o němž jste se na stránkách Age managementu již také mnoho dočetli. Jen deset procent českých seniorů dotázaných ve výzkumu Život ve stáří se vyjádřilo, že jsou členy nějaké organizace prosazující či obhajující zájmy starších občanů, dalších 42 % není členy, protože o žádné takové organizaci neví, a zbývajících necelá polovina není členy, protože o takové členství nemají zájem. Těmto údajům pak odpovídá i přesvědčení 46 % českých seniorů, že sdružování starších občanů do organizací prosazujících jejich zájmy nemá smysl. Zapojení v dobrovolnických aktivitách však může adekvátně nahradit placené zaměstnání. Je zdrojem sociálních kontaktů, udržení si pracovních návyků a vědomí vlastní hodnoty. Dobrovolnická aktivita však musí být podobně jako placené zaměstnání efektivní a dobře organizačně a manažersky zvládnutá.

Text: Věra Vortelová

Foto: Thinkstock



Mårten Runow:

Age management dělá dobrou službu

„Velmi mě těší, že existuje periodikum jako AGE MANAGEMENT a že má spoustu čtenářů. V dnešní době je naprosto zásadní, aby firmy chápaly, že úspěšný způsob hodnocení produktivity a dovedností potenciálního zaměstnance nespočívá v posuzování, kolik je danému člověku let, ale jak je efektivní a jaký je jeho přínos pro danou organizaci. Velmi oceňuji, že vedení magazínu AGE MANAGEMENT věnuje těmto otázkám náležitou pozornost a objasňuje, proč je často dobré zaměstnávat starší lidi, že to skvěle funguje a je to pro danou organizaci výhodné.“

Naše společnost Performia jakožto dodavatel nástrojů pro nábor zaměstnanců svým klientům vždy zdůrazňuje, že nejdůležitějším faktorem při výběru nových pracovníků jsou skutečné výsledky, které tito lidé měli v minulosti, a že tyto výsledky nemají nic společného s jejich věkem.

Je mi velkou ctí, že tvůrci AGE MANAGEMENTu stáli o rozhovor se mnou, a doufám, že můj text považovali za podnětný. Bylo by mi velkým potěšením, kdybych se v budoucnu mohl podílet na dalších příspěvcích do tohoto magazínu. Za všech okolností přeji AGE MANAGEMENTu a jeho čtenářům dlouhou a úspěšnou budoucnost.“



Mårten Runow je zakladatelem a generálním ředitelem mezinárodní společnosti Performia a vedle toho spoluvlastníkem několika dalších recruitingových firem po celém světě. Za posledních 20 let jeho agentury pomohly najít, vybrat a ohodnotit více než 1,5 milionu uchazečů o práci pro 20 tisíc různých firemních klientů.

Jana Vočková:

Časopis Age management – svěží vítr v řešení problematiky životních situací

„Problematika života seniorů v současné společnosti se v poslední době stále více zviditelňuje. Řada občanů důchodového věku je stále aktivní po všech stránkách, ale je také mnoho těch, kteří si nevědí rady, co se životem v osamění, bez pracovních aktivit nebo v nemoci, která je náhle postihla a vyřadila nejen z práce, ale i z běžně zajištěných aktivit.“

Při své práci lékařky na onkologii se trvale setkávám s nečekaně vzniklou situací nádorového poškození seniorů. Vyrovnat se s onkologickým onemocněním je pro ně velmi těžké. Přicházejí o svou práci, ztrácejí často i smysl života, nedovedou si v průběhu léčby ani po ní najít novou životní náplň. Je proto povinností nás lékařů i ostatních zdravotnických pracovníků pomoci jim vyrovnat se s novou situací a získat znovu optimistický pohled na život.

Při sledování časopisu AGE MANAGEMENT jsem si uvědomila, jak je potřebné ve větší míře tyto seniory seznamovat s novými přístupy k řešení svízelných situací. Časopis předkládá nové nápady na změny v pracovním zařazení, využívání volného času i zlepšování vztahů v rodinách. Tento časopis je pro mou psychologickou práci s pacientem velmi přínosný. Těším se na každé nové číslo stejně jako mí pacienti, kteří mají časopis k dispozici v čekárně naší onkologické ambulance. Věřím, že v něm najdou inspiraci pro řešení své nelehké životní situace.“



MUDr. Jana Vočková je radiační onkolog s dlouholetou praxí. V současné době už je v důchodu, ale stále pracuje v Onkologické ambulanci SPEA Olomouc.



Jiří Schlanger:

PEČUJME O SVÉ ZDRAVÍ, protože nám dává svobodu

V čísle zaměřeném na zdravou populaci nemůže rozhovor s ním chybět. Jiří Schlanger působil přes dvě desítky let v čele Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče ČR. Doktor přírodních věd, který se zabýval i kvantovou chemií, a z mého pohledu i filozof o sobě říká, že má rád lidi, přírodu, klasickou hudbu a jazz. A že je věčný optimista.

Co dělat, abychom měli zdravou populaci? A vůbec zdravou společnost jako takovou?

Cesty jsou dvě. Za prvé: stát musí mít nějaké politiky, čímž nemyslím osoby, ale programy a těmi určovat priority. Z hlediska sociálního i ekonomického se ukazuje, že hodnota zdraví je pro každou zemi velice prospěšná, protože ovlivňuje schopnost lidí pracovat a postarat se o sebe co možná nejdéle. To je hledisko veřejné.

Když se podíváme na soukromé, je to o vlastních hodnotách: jestli lidé staví své zdraví na patřičné místo a proč. Vezmu-li to ze svého pohledu, je pro mne zdraví vždy hodnota číslo jedna, protože mi umožňuje být svobodným. Zdravý nejsem závislý ani na zdravotnictví ani na svém okolí. Mám mnoho stupňů volnosti: v myšlení, pohybu, cestování, uplatnění, práci. Země, kterým lze závidět, jsou ty, kde existuje synergie soukromého a veřejného chápání zdraví. To vede skutečně k tomu, že se jejich obyvatelé nejen dožívají vysokého věku, ale že ho také co nejdéle prožívají ve zdraví.

Kdybyste měl volit, tak raději zdravý a chudý než bohatý a nemocný?

Pokud máte možnost volby, tak samozřejmě nejlepší je být zdravý a bohatý.

To jste mi hezky vyklouzl!

Ta výšeč je malá. Chudoba a nemoc se často spojuje, protože nemocní nemají patřičný potenciál. Na druhé straně hrozí chudoba, pokud společnost není dostatečně solidární a nepomůže třeba vzděláním. To jsme si zažili například v 19. století, kdy společnost byla velmi jasně strukturovaná. Řekl bych, že dnes asi čtvrtina lidí potřebuje jakousi podporu, to jsou ti chudí a nemocní. Chudí a zdraví už ji potřebují méně, protože mají zdraví jako devízu a mohou se uplatnit. Bohatí nemocní zase mají peníze, aby si mohli zaplatit patřičné služby.

Jak je to s péčí o zdraví v naší populaci? Věnujeme jí dostatečnou pozornost?

Myslím, že jsme ještě nedospěli tak daleko, abychom zdraví stavěli na nejvyšší příčku hodnotového žebříčku. Sice o tom hodně mluvíme, ale v činech jsme za svými slovy dost pozadu. Spousta lidí vám dnes řekne, že zdraví je pro ně důležité, ale jejich životospráva a životní styl tomu neodpovídá.

Kdybychom srovnali Českou republiku se západní Evropou, co se týče zdraví společnosti, jak bychom dopadli?

Kritérií pro toto srovnání je několik. Mě nejvíc zajímá soukromá i veřejná bilance: kolik člověk sám dává do společného měšce, kolik si bere, ale i to, jak sám profituje nebo neprofituje. Například my a Švédsko. Co se týče doby dožití, téměř ho doháníme, neboť i u nás věk, kterého se dožíváme, roste, jsme někde na úrovni osmdesáti let, oni lehce nad námi. Ovšem velmi se lišíme v době dožití ve zdraví! Švédové jsou zdraví do šedesáti osmi let, my jenom do šedesáti. Takže když jdou oni do důchodu, jsou fit a ještě si tři roky užívají, než nastoupí chronické nemoci, kdežto my jsme chronicky nemocní už od šedesáti. A to se vůbec nezměnilo. Za posledních třidvacet let jsme se posunuli v řádu o měsíce.

Je to dáno právě naším přístupem ke zdraví?

Je, samozřejmě. Protože fakt, že se dožíváme více let, tu máme díky fungování zdravotních služeb, které nám zachraňují život. Ale nedaří se prodlužovat život ve zdraví. Tady je problém, ale bohužel ani zdravotní politika státu si zatím nedala za cíl to změnit. Je to i ekonomická kategorie...

Holt jsme národ pivařů a nezdravého vepřa knedla zela.

No to je pravda, ale také se to pomalu mění. Navíc si myslím, že nemusíme tradice zcela zavrhnout, protože zdraví není jen o dietách. Vysoké energetické příjmy potravin lze přece kompenzovat třeba výdajem. Pohybem, zdravým životním stylem. Ať už tu byly levicové nebo pravcové vlády, ořezaly výdaje na prevenci, propagaci a cílené programy vedoucí ke zdravému životnímu stylu. A to je špatně.

Co naše „problematické“ zdravotní připojištění, o kterém se teď u nás hodně hovoří? Má či nemá smysl?

Samozřejmě ano. Tady jde o to, abychom uměli správně definovat plně hrazenou a částečně hrazenou péči. To jsme nedotáhli tak úplně do konce a pak jsme se minulé období hádali o nadstandardy, které nakonec ústavní soud zrušil, protože byly všechny špatně pojmenované a špatně nastavené. A když máte celý prostor, byť virtuálně, pokryt veřejným zdravotním pojištěním, i když to není tak úplně pravda, nemáte skulinu, abyste nabídl něco navíc. Nějaké jiné zdravotní prostředky než ty, které jsou hrazeny. Musíte to udělat tak, aby to bylo také nějak odděleně financované, prostě navrhnout nějaký model. Teprve pak se lze na tyto oblasti připojišťovat.

Hodně se to týká zdravotně-sociální péče, protože sociální péče není tak tvrdě garantovaná

**Zdravý
nejsem
závislý ani na
zdravotnictví
ani na svém
okolí.**

Spousta lidí vám dnes řekne, že zdraví je pro ně důležité, ale jejich životospráva a životní styl tomu neodpovídá.

jako zdravotní. Tam je samozřejmě prostor a tyto produkty stát podporuje jednak službami a také financováním služeb. Ale to není nekonečné, absolutní. Stát zde financuje pouze určité věci a do určité míry, takže tam možnosti jsou a tam by se ona volba mohla objevovat. Ale ani poptávka ani ten řád zde nejsou tak zřejmé, aby se soukromým subjektům vyplatilo do toho investovat. Ať už těm, které onu péči poskytují, nebo komerčním pojišťovnám, aby postavily produkt právě na těchto jasně definovaných pravidlech, protože nedefinování prostoru samozřejmě zvyšuje rizika, že se produkty nastaví špatně. Komerční pojišťovny jsou tu přece od toho, aby vydělávaly, ne?

Jste zastáncem propojení zdravotního a nemocenského pojištění, je to tak?

Ano, z hlediska ekonomických vztahů... Zdravotní pojištění je za prvé jedna z daní a ta věcná dávka, kterou čerpáme u doktora nebo v nemocnici, je jedním z výdajů státu, byť je to jaksi oddělené. Ale těch minusových složek je víc a těch nákladových také. A stát, když se dívá na svůj bilanční rozpočet, by se měl u každého člověka zajímat o to, jak je produktivní, jak platí daně a pojištění, sociální i zdravotní, a kolik čerpá. To znamená, kolik vyčerpá na zdravotních službách, kolik čerpá dávek v nemoci, a tam patří také invalidita, byť je vyplácena z úplně jiného fondu. A pak přijdou další dávky: příspěvek na péči, podpory invalidů, doprava, pomůcky atd.

Pokud nehodnotíme všechny tyto náklady, ale jen náklady zdravotního pojištění, dopouštíme se omylu. Protože některé metody poskytování zdravotní péče mohou být levnější, ale plodí ne úplně zdravého člověka nebo dlouhodobou nemoc a tak dále. A my přece chceme mít člověka co nejdéle zdravého! Měli bychom se tedy dívat na bilanci, což se u nás neděje.

Naopak třeba Německo a Rakousko mají v tomto přístupu historickou zkušenost a samozřejmě z toho profitují jak lidé, tak systém.

Myslíte, že se to i u nás podaří nastavit jinak?

Myšlenka propojit obě tato pojištění už byla v programovém prohlášení vlády. I kdyby se k tomu nepřistoupilo institucionálně, ale alespoň informačně, už to by za to stálo. Že bychom měli informace, jak byl člověk po té a té konkrétní péči dlouho nemocen, jak dlouho čerpal dávky. Bylo by to bezvadné srovnání.

Když se to pokusím aplikovat na seniorech, přece by se nám vyplatilo, kdyby byli soběstační, bez

potřeby pomoci nějakých dalších osob, anebo aby nějakou sdílenou péčí mohli zůstat doma a starat se dál o sebe. Dostatečně nevyužíváme potenciál hodnocení jejich zdraví. Kromě toho, že máme klasifikaci nemocí, ve světě vymysleli tzv. index funkčních schopností, kterým se hodnotí, jak je člověk schopen se o sebe postarat. Dá se měřit v průběhu léčby, dlouhodobě a pozná se, jestli ta léčba má nebo nemá efekt. Když budu konkrétní, podle toho se pak dobře rozhoduje, jak dlouho třeba mají být rehabilitováni lidé po mozkové mrtvici. Někdy se objevují názory, že když se po pár týdnech stav nemění, tak se na to vykašleme. Zahraniční studie však ukázaly, že tato rehabilitace je proces trvající tři až šest měsíců – a ještě se to stále vyplatí. Ale my se tím neřídíme. To je první věc. Druhá je samo stárnutí a uplatnění stárnoucích. Neměli bychom se zajímat jenom o to, proč senior nemůže pracovat, ale také o to, kde je ten potenciál, i zdravotní, pro budoucí práci, co ten člověk ještě je schopen dělat, abychom to měli možnost posoudit například v rámci poradenství.

Tady je ale dneska hlavní problém v tom, že nejen pro seniory či handicapované není práce, ona není ani pro zdravého člověka padesát plus!

To je druhá věc. Určitě, když se podíváte na statistiku, zjistíte, kolik je tady nezaměstnaných a jaký podíl z nich jsou lidé padesát plus. Potřebujeme program age managementu, do něhož budeme investovat, ovšem musíme si uvědomit, že máme padesát devět tisíc lidí jen v Ústeckém kraji, kterých se to týká z celkového počtu 132 tisíc v celé ČR. A kolik máme pracovních míst?!

Vedle age managementu bychom tedy měli mít programy, které budou zvyšovat potenciál zaměstnanosti v místech, kde tento problém existuje, anebo zvyšovat mobilitu, ale to má smysl jen v případě, že někde ta práce je. Reálně však nemáme v žádném kraji nadbytek míst. Je tedy třeba budovat ekonomiku tak, aby produkovala pracovní místa. Co jsou nám platné snahy lidí uzdravit se a jít pracovat, když pro ně nemáme pracovní místa?

Jsou to všechno spojené nádoby. Například sama nezaměstnanost má negativní dopad na psychiku lidí, kteří tak snadněji onemocní.

Pravdou je, že spousta nemocí, které jsou dnes na žebříčku nejvíce zastoupených, souvisí hodně s psychikou. To už samo plodí špatnou náladu. Prostě nelze oddělit ten ekonomicko-sociálně-zdravotní aspekt a dělat jenom nějaké výseče opatření. To nejde, respektive to nepřináší žádané efekty. Musíme vědět, co chceme, čeho tím

dosáhneme, a také musí být připravena ona přijímající strana.

Jak vnímáte stárnutí populace a problémy s tím spojené?

Už od dětí je třeba zavést prevenci. Včas diagnostikovat nemoci u dospělých, aby se vytvořila prevence, ne okamžitě medikamentózní, ale spíše ovlivnit životní styl, případně aby se včas nastavila nějaká regulace, která nepovede k prohloubení chronicity či k jejímu nástupu. Lidé by měli profitovat ze svého zdraví i v seniorském věku. To je strašně důležité.

A pak je samozřejmě důležité u těch, kteří už do chronicity spadnou, a těch bude čím dál víc díky

prodlužování věku dožití, brzdit průběh jejich potíží. Bude tam i hodně psychických nemocí, zejména demence, protože u takových pětadesátiletých lidí je už nejméně třetina dementní a tato kategorie bohužel poroste. Dříve jsme měli pár stoletých lidí, dnes je jich přes tisíc. Je vidět, že dožití se zvyšuje, a my musíme nastavit efektivní systém zdravotně-sociální, mobilní, aby mohli být co nejdéle doma, a to ať už sami nebo se svou rodinou. Udržet je takto společně s profesionály všemi prostředky, které jsou k dispozici, protože je to nejlepší pro člověka a jeho rodinu a přitom nejefektivnější pro stát. Jakmile použijete institucionální péči, náklady obrovsky narostou.

Text a foto: Luboš Y. Koláček

RNDr Jiří Schlanger (*1951)
vystudoval chemii na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V průběhu studia pracoval v laboratoři kvantové chemie prof. Rudolfa Zahradníka v Ústavu fyzikální chemie a elektrochemie J. Heyrovského ČSAV. V letech 1974 až 1990 působil jako vědeckotechnický pracovník VÚ farmacie a biochemie ve VHJ Spofa. Poté byl dvacet let v čele Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče ČR. Od září 2010 do června 2011 byl náměstkem ministra zdravotnictví. V současné době se věnuje poradenství jako OSVČ. Je ženatý a má tři děti.





Zodpovědný přístup k životnímu prostředí, vlastním zaměstnancům, zodpovědné působení firmy jako výrobce piva a zejména dlouhodobá spolupráce s místními komunitami právem vynesla Pivovarům Staropramen 2. místo v kategorii Firma a město v soutěži TOP Odpovědná firma roku 2012.

Pivovarům Staropramen nejde jen o různé pivo

Firmy jsou prospěšné už tím, že dávají lidem práci. Některým je to však málo a chtějí pro společnost udělat něco navíc. Mezi takové společensky odpovědné firmy (CSR) patří i Pivovary Staropramen.

„Na českém trhu působíme více než 140 let, a pokud zde chceme úspěšně fungovat i nadále, musíme pro to něco udělat,“ říká ředitelka právního oddělení a vnějších vztahů této společnosti Edita Šilhánová. Historický odkaz je pro Pivovary Staropramen zavazující a pojem společenská odpovědnost jim není cizí. Uvědomují si, že za sebou zanechávají stopu, jakýsi otisk. Ten může být pozitivní i negativní. Cílem je negativní otisky minimalizovat a pracovat na rozšíření otisků pozitivních.

Odpovědný přístup k vodním zdrojům

Firma uplatňuje při výrobě odpovědný přístup a recykluje 99,6 % vedlejších odpadních produktů. Šetrné zacházení s vodou i ostatními

přírodními zdroji je součástí její pivovarnické filozofie. Ušetřená voda za rok 2012 odpovídá roční spotřebě 3458 Pražanů. Přístup k pitné vodě však není všude běžným standardem jako v Česku. Šestina světa má potíže s pitnou vodou a každý týden kvůli jejímu nedostatku umírá 42 tisíc lidí. I proto Pivovary Staropramen darovaly v rámci každoročního připomenutí Dne vody Afghánistánu dvě vodní pumpy. Mnoha lidem tím ulehčily, možná i zachránily život.

Odpovědný výrobce

To, že alkohol za volant nepatří, se snaží připomenout projekt „Řídím, piju nealko pivo“, do kterého se pod záštitou Českého svazu pivovarů a sladoven každoročně zapojují i Pivovary Staropramen.

Ptáme se Edity Šilhánové, ředitelky právního oddělení a vnějších vztahů společnosti Pivovary Staropramen



1. Co pro vás osobně znamená společenská odpovědnost?

Společenskou odpovědnost chápu velmi komplexně. Začínám u sebe a své rodiny, snažím se zapojit své nejbližší okolí – přátele, kolegy. Obecně si myslím, že největší smysl mají cílené aktivity, kdy víte, komu pomáháte a jak mu prospíváte. Poslat peníze na sběrný účet je jednoduché, ale chybí tam tvář na druhé straně. Samozřejmě ne vždy lze pomáhat naprosto konkrétně, proto finanční příspěvky mají velký smysl a skutečně pomáhají. Ale pokud vymyslím konkrétní způsob pomoci konkrétnímu člověku, vzniká větší vazba a vlastně i větší odpovědnost věci dotáhnout do konce. Moc se mi líbí myšlenka dobrovolnictví, které se u nás ve společnosti Pivovary Staropramen systematicky věnujeme už víc než sedm let.

2. Který z projektů vaší společnosti, jež jste letos uskutečnili, je vám nejbližší?

Těžko se rozhodnout, protože každá aktivita tvoří dílek do skládačky, která, až když je úplná, přináší pomoc těm, co to opravdu potřebují. Zmínila bych projekt „Sbírej víčka, postavíme...“. Na dlouhodobé úzké spolupráci je úžasné to, že vzniká vzájemné propojení myšlení,

navzájem se s partnery inspirujeme a motivujeme. Z malých projektů pak vznikají velké a komplexní, které jsou opravdu užitečné a smysluplné, protože plní konkrétní potřeby.

3. Co chystáte pro příští rok? Překvapíte něčím?

Určitě půjdeme dál po cestě, kterou jsme se vydali, a budeme rozvíjet aktivity ve všech čtyřech pilířích naší CSR strategie. Budeme pokračovat v úspěšné minimalizaci naší „stopy“, kterou po sobě jako výrobní firma nutně zanecháváme na životním prostředí. Chceme být dobrým sousedem tam, kde působí naše provozy.

V oblasti společenské odpovědnosti máme jasnou strategii a vizi, víme, co chceme v budoucnosti dělat, máme rozjeté funkční projekty. Nechceme se však spokojit pouze s tím, co děláme nyní, a usnout na pomyslných vavřínech. Určitě budeme dále rozšiřovat i spolupráci s našimi dlouhodobými partnery a také chceme více zapojit naše spotřebitele a obchodní partnery, tedy ty, kteří mají naše produkty v oblíbě a jsou nám nejbližší. Ale to bych už prozrazovala příliš a nebylo by to překvapení...

Podobnou aktivitou je projekt „Člověče, nezlom se“ zaměřující se na vzdělávání prodejců alkoholu a omezení prodeje alkoholu mladistvým.

Pomáháme místním komunitám a životnímu prostředí

Pivovary Staropramen jsou známy svým inovátorským přístupem. Uplatnily ho i v dlouhodobém projektu „Sbírej víčka, postavíme...“, jehož druhý ročník vyvrcholil právě na přelomu září a října předáním výrobků z recyklovaných víček organizacím Helpes, Domov Sue Ryder a MŠ Lechowiczova v Ostravě. Do sbírání víček se zapojili i účastníci festivalů Votvírák a Rock for People a také příznivci značky Braník. Ti patří k nejvěrnějším, proto se firma rozhodla odměnit je akcí „3 fláky krkovice za 40 víček“. Díky ní se nasbíralo 2,2 tuny plastových víček a jejich zpracováním vzniklo mnoho užitečných věcí, například vybavení dvou dětských hřišť v Praze a Ostravě.

Dobrovolnictví

Pivovary Staropramen dobře vědí, že do strategie společenské odpovědnosti se vyplatí zapojit i zaměstnance a učinit z nich ambasadory, kteří s chutí pomáhají tam, kde je potřeba. Dokazu-

je to i charitativní maratonský běh zaměstnanců pivovarů a spotřebitelů při největší běžecké události v Praze.

Vyměnit kancelář či pivovarnický provoz za práci s lopatou a hadrem na podlahu, aspoň na den změnit pracovní prostředí, stmelit kolektiv a ještě přitom pomoci těm, kteří to potřebují, je zase cílem akce „Dny, kdy pomáháme“ aneb Community Days. Do již 7. ročníku dobrovolnických dní se letos zapojilo 157 zaměstnanců, kteří pomáhali partnerským organizacím v Praze a Ostravě.

Text: Daniel Libertin

Foto: archiv Pivovarů Staropramen



Financování výcviku asistenčního psa Kley bylo další aktivitou, kterou Pivovary Staropramen podpořily své okolí. Klea ulehčuje život 37leté mamince pětileté holčičky, kterou roztroušená skleróza upoutala na invalidní vozík.



Foto: Monika Navrátilová

Chantal Poullain: **Život je plný barev a lásky**

Všechno, co děláme srdcem, má smysl a předá lásku světu okolo nás. To tvrdí Chantal Poullain a její život je toho odrazem: když hraje, zpívá, sochaří, maluje... Ale také když plánuje nový nemocniční dětský svět ve své Nadaci Archa Chantal, podporuje Armádu spásy při sbírce potravin pro potřebné nebo stojí u projektu Familiata. Její tempo je hektické: povídaly jsme si večer před představením v Divadle Ungelt a druhý den odjížděla na severní Moravu, kde ji čekala koncertní vystoupení.

Paní Chantal, kde berete tu energii?

Žiju bohatý život, snažím se ho žít naplno a chci toho ještě hodně stihnout. A najít rovnováhu nejen v sobě, ale i ve všem, co dělám. Divadlo miluju, ale také strašně ráda dělám něco rukama. Mám ráda, když mohu něco vyrábět a tvořit. Proto беру do ruky štětec a namaluju obraz. Nebo letos v létě jsem se věnovala sochařině. Protože jsem hrála tolik představení, že jsem nemohla odjet z Čech, přijela moje sestra Beatrice, která je sochařkou, za mnou, já jsem pronajala ateliér na AVU a celé léto jsme tvořily. Strašně mě to chytlo, a tak si dělám radost a v sochařině pokračuju dál.

Nejspíš to máte i v genech: váš tatínek byl sochař, maminka je malíčkou...

To je pravda. A moje babička z mamčině strany milovala divadlo a také ho hrála. Žila v Ženevě, kam jsem odjela studovat divadelní akademii. Byly jsme tři sestry, na uměleckou dráhu jsme se vydaly já a Beatrice. Patricie byla asistentkou zvěrolékaře a před osmi lety bohužel zemřela na rakovinu.

S touto nemocí jste před třemi lety statečně bojovala i vy. Ačkoli vám nebylo dobře, nepřestala jste hrát a pokračovala jste i v dobročinných aktivitách. Dnes o té době mluvíte s klidem.

Slovo rakovina v lidech budí odpor, nechťejí ho slyšet, bojí se. Ale je třeba o tom mluvit, aby to téma nebylo tabu. Aby si ženy uvědomily, jak důležitá je prevence. Osmdesát procent žen má cysty, jako jsem měla já, ale ty mohou zmutovat. Moje sestra to bohužel podcenila, stále na sebe neměla čas a nakonec bylo pozdě. Ačkoli mě v té době nic nebolelo, můj vnitřní hlas mi říkal, abych šla na mamograf. A naštěstí jsem ho poslechla. Zachránili mě MUDr. Mírka Skovajsová z Breast Uni Prague a vynikající onkolog, MUDr. Václav Pecha, kteří se mnou jednali otevřeně, a já je ve všem poslouchala. Boj s rakovinou můžete vyhrát, ale záleží, jak se k tomu postavíte. A pokud přijdete včas.

Netajíte se s tím, že rodina pro vás mnoho znamená. V čem vás ta vaše ještě inspirovala?

Například v tom, že máme pomáhat druhým. Tak jsem vychovaná. Moje maminka měla děti adoptované na dálku a platila jim studia již před 45 lety. A nás tři sestry vedla, že musíme vždycky vnímat potřebné. A nebrat to jako povinnost, ale jako radost. Abychom se nekoncentrovaly jenom samy na sebe a nepřehlížely neštěstí jiných.

Proto vznikla Archa?

Tam je asi ten základ. Vždycky jsem se snažila všem pomáhat. Před revolucí jsem například „pašovala“ z kapitalistické Francie nejrůznější léky, knížky, filmy... A po revoluci jsem chtěla začít dělat něco pořádného. Protože miluju děti, vždycky jsem chtěla mít spoustu dětí, mířila jsem tímto směrem. K tomu, co dělá naše nadace, mě vlastně přivedl můj syn Vladimír. Když jsme s ním já a Bolek (*Polívka – pozn. red.*) jezdili po světě, stalo se, že jsme někde museli navštívit dětskou nemocnici. A pak jsme se jednou ocitli na kontrole na dětském oddělení v Brně. Vladimír se divil: „Mami, proč je tu tak smutno, proč děti brečí a kde jsou ty hračky?“ Tak si to pamatoval ze zahraničí. No a já mu tehdy slíbila, že s tím něco udělám. A když něco slíbím, tak přes to nejede vlak...

Od té doby má Nadace Archa Chantal za sebou již bezmála tři desítky projektů v hodnotě přes 50 milionů korun.

Známí a také můj bratr (*Chantal Poullain má tři bratry z druhého tátova manželství – pozn. red.*) mi to závidí... Mám z toho radost. Ale hlavně mám radost z toho, že se ukázalo, jak pozitivní vliv mají naše barevné dětské světy na psychiku dětí, a tím i na průběh a výsledky léčby. To mi potvrzují sami doktoři. Samozřejmě nemůžeme

Nadace Archa Chantal

byla založena 11. června 1993 z iniciativy Chantal Poullain. Filozofií je humanizace dětských zdravotnických zařízení: zateplit studené, neosobní prostředí barvami, obrázky, hernami, všemi dostupnými prostředky navodit u nemocných dětí pocit bezpečí, co nejvíce zmírnit jejich duševní strádání, strach a stesk po domově. „Důvod, proč o tohle všechno usilují, je prostý: v nemocnici by se nemělo léčit pouze tělo, ale i obolavělá duše. Pohoda a harmonie jsou přece základním předpokladem fyzického zdraví,“ konstatuje paní Chantal.

>>



Foto: Monika Navrátilová

Chantal Poullain-Polívková (57) se narodila ve francouzské Marseille. Známe ji jako filmovou a divadelní herečku. Studovala v Anglii, v Ženevě dokončila divadelní akademii, hrála nejen v českých, ale i několika francouzských a švýcarských filmech. Byla provdaná za Bolka Polívku, s nímž má syna Vladimíra (24). Hostovala v Brně, v Hradci Králové, v Národním divadle i Na zábradlí v Praze, milovanou domovskou scénou je jí komorní Divadlo Ungelt. Tady hraje ve třech úspěšných představeních a chystá další. Koncertuje také s pořadem francouzských šansonů po České republice za doprovodu jazzového tria saxofonisty Štěpána Markoviče.

Nekoncentrujme se jen na sebe a nepřehlížejme neštěstí druhých.



Foto: Monika Navrátilová

zcela změnit fakt, že je dětem v nemocnici bez rodičů smutno a že si musí léčbou projít, ale v našich barevných světech se cítí dobře. Například doktoři z dětské psychiatrie v Bohnicích mi nedávno vyprávěli, že zatímco předtím jim děti utíkaly, dnes prý klidně zůstanou o týden déle.

Bylo to tak vždycky, že vám doktoři drželi palce?

Ale to vůbec ne, začátky byly těžké, první tři léta byla léty bojů. Když jsem šla do nemocnice s tím, že mám nápad a chtěla bych jim pomoci něco změnit, tak mi doktoři nebo vedení

nemocnice odpovídali: „Blázníte? Barevná nemocnice? To nejde... A proč? Máme důležitější problémy.“ Na úplném začátku na mě ředitelé, lékaři i personál nemocnic koukali spatra. Dnes je to jinak.

Děti se týká i další projekt, u jehož zrodu jste stála – Familiata. Zjednodušeně řečeno zavádíte v českých rodinách módu chův...

Pokud by se kvalitní chůvy u našich dětí staly módou, budu spokojená. Pomůže to jak dětem, tak rodičům, ale i ženám, které třeba přišly o práci a chtěly by se starat o děti. Mohly by

kompenzovat skutečnost, že v dnešní úspěšné době mají maminky na své děti málo času, a pokud nastoupí brzy do zaměstnání, jsou frustrované z toho, že pořádně nestíhají vlastně nic. A mají výčitky, že se svým dětem nemohou tolik věnovat.

Váš Vladimír měl chuťu?

Ano, protože jsem vždycky hodně pracovala, Vladimír měl chuťu Simonu, která ho velmi milovala a on miloval ji. Řekla bych, že dodnes je pro náš život důležitá a zůstala součástí rodiny. Když jsem vyjížděla za prací, mohla jsem se sto procentně spolehnout, že bude o Vladimíra výborně postaráno, a byla jsem v klidu. Když jsem později doporučovala známým, aby si taky našly chuťu, tak mi řekly: „No jo, ale kde najdeme tak spolehlivou chuťu, jako máš ty?“ A tak mě napadlo, že je spousta žen, co by chuťu potřebovaly – a naopak hodně těch, které by se na chuťu hodily a chtěly by se jí stát. Tak se zrodila Familiata.

Projekt Familiata vznikl ve spolupráci s pracovní agenturou AXIAL Group, která vše zastřešuje. Co myslíte, mohly by se přihlásit i čtenářky našeho časopisu a stát se chuťami?

Určitě ano. Pokud milují děti, rozumí jim a mají pro ně pochopení, tak mohou najít práci, která je bude naplňovat. Lásky k dětem je na prvním místě, pokud je, všechno ostatní se zvládne. Dobrá chuťa nemusí být lékařka ani pedagožka, ale musí mít dobrý instinkt a něhu. Aby se o ni rodina mohla opřít a spolehnout se, že zvládne i krizové situace.

Nedávno jste podpořila ve spolupráci s Armádou spásy také Národní potravinovou sbírku, během níž se podařilo vybrat přes 65 tun potravin ve prospěch potravinových bank a neziskových organizací po celé naší zemi.

Je šokující, že stoupá počet lidí v České republice, kteří jsou na hranici chudoby. Odhadem je to něco přes deset procent. Nejvíce ohrožení jsou senioři, matky samoživitelky, lidé bez práce nebo vícečlenné rodiny. Proto je myšlenka podobných sbírek velmi chválná a kdykoli se do nich znovu zapojím. S Armádou spásy se mi výborně spolupracuje, a když bude něco potřebovat, nebudu váhat jí pomoci.

Před rokem vyšla společná knížka vás a Michaely Zindelové Chantal – Život na laně. Tenkrát jste otevřela nejdny dveře, od kterých jste, jak se zdálo, ztratila klíč.

Čtenářsky je velmi úspěšná. Připravujete nějaké pokračování?

Život na laně je pro můj život název velmi příznačný. Ta knížka byla má zpověď, v níž se mi skutečně podařilo odemknout komnaty, o nichž jsem si myslela, že se do nich už nikdy nepodívám. Když jsem do nich nahlédla s odstupem, už nenaháněly tolik hrůzu, a dokonce jsem zjistila, že mě všechny ty nepříjemné věci posunuly dopředu. Protože z každé životní situace můžeme vytěžit něco dobrého, pokud máme odvahu trochu riskovat. A nikdy se nemáme vzdávat, život přece stojí za to. Ve své knížce mluvím o některých nenaplněných snech, některé už se mi i vyplnily. A pokračování s paní Zindelovou chystáme. Ale víc neprozradím.

Děkuji za velmi příjemný rozhovor, paní Chantal, a přeji hodně sil k naplnění vašich plánů

*Jana Jenšíková
Foto: Monika Navrátilová
a archiv Chantal Poullain*

Familiata

Hlídaní dětí může přinášet radost na mnoha stranách. Děti mohou získat do svého života dalšího člověka, který je má rád. „Všichni ve Familiatě děláme svou práci s láskou a profesionalitou. U péče o děti je to obzvláště důležité, proto jsem se ráda pod tento projekt podepsala,“ říká Chantal Poullain.

www.familiata.cz/chci-byt-chuva/



Interiéry vytvářené s láskou

Znáte nemocnice, z nichž se dětem ani nechce domů, protože tam cestují kolem světa nebo se procházejí zoologickou zahradou? **Abyste pochopili, museli byste je vidět: dětské nemocniční světy, které vznikají díky Nadaci Archa Chantal.** A také díky sehranému týmu rodiny Kolářových, který je pomáhá už několik let uvést v život.

Blansko
Nadace Archa Chantal věnovala
blanenské nemocnici projekt
v hodnotě 830 tisíc korun



Rodina se představuje

Kdyby měli Kolářovi rodinný erb, určitě by v něm byl kus opracovaného dřeva, řezbářské náčiní, kreslicí prkno nebo třeba barvy... Tradice práce se dřevem, ať v různých podobách, se u nich dědí už po pět generací.

Pradědeček byl uměleckým řezbářem, pracoval ve Vídni a později na Moravě. Jeho syn Petr se stal uměleckým truhlářem a restaurátorem a v rodných Nových Hvězdicích měl později i svoji firmu. Kromě toho miloval muziku, rekonstruoval historická pianina a klavíry, ale hrál také na mnoho nástrojů a založil pěvecký sbor. Jak vypráví jeho vnuk, který po něm zdědil jméno, byl to také velký perfekcionista. Navíc nepřipouštěl, že by se jeho dvě dcery věnovaly něčemu jinému, než velela rodinná tradice, a tak se musely vyučit truhlářkami. Starší Otílie u truhlářiny zůstala, avšak mladší šla na obchodní akademii a pracovala jako úřednice. Ale jak už to tak bývá, dřevo jí bylo stejně souzeno: pracovala v nábytkářském průmyslu.

Dědečkova inspirace

Petr Kolář dnes vypráví, že stejně jako jeho mamince Otílii i jemu se stala truhlářina osudem. Inspiroval ho hlavně dědeček, ke kterému jezdil pravidelně v létě v zimě na prázdniny. „Hltal jsem jeho povídání i to, s jakým fortem pracoval, a představoval jsem si, jak budu také já jako on jednou vyrábět nábytek,“ vzpomíná. Oboru se věnoval na Střední uměleckoprůmyslové škole a později na ČVUT v Praze. A od té doby mu zůstal věrný. A než se rozhodl působit na volné noze, vedl spoustu let projektový ateliér Pražských restaurací.

Osudové setkání

Manželka Petra Koláře Věra je akademická architektka. Svého manžela poznala v sedmdesátých letech při rekonstrukci památek v jižních Čechách. „Tehdy jsem hledala spolupracovníky, mimo jiné i nábytkáře, který by byl precizní a měl smysl pro detail. Jednoho jsem tam objevila, a to jsem ještě netušila, že se stane nejen mým pracovním, ale i životním partnerem,“ usmívá se Věra Kolářová a dodává, že se už od začátku výborně doplňovali: ona vymýšlela věci doma u prkna a on je v terénu realizoval. To se jim později hodilo, když



se narodily jejich dcery. Dokázali se vzájemně zastoupit.

Lucie i mladší Kristina se rády jako děti motaly u mamčinčina rýsovacího prkna a kreslily. A i když nakonec u „řemesla“ zůstala jen Kristina, Lucie zase pomáhá s marketingem a prezentacemi. Rodinný tým se kromě projektů Archy Chantal v poslední době sešel například u realizaci obřadní síně a interiérů radnice v pražských Kbelích, kde Kolářovi už dlouhá léta bydlí a mají ateliér, a mimo jiné navrhli například výtvarné řešení interiéru onkologické kliniky plzeňské nemocnice. Na rozdíl od své babičky však Lucie a Kristina nemusely přebírat rodinnou štafetu z donucení.

Rodina Kolářových (zleva): otec Petr, dcery Kristina a Lucie a maminka Věra

Kristinin svět plný fantazie

Kristinu Kolářovou odjakživa přitahovaly dvě věci: dřevo a dřevěné miniatury. A také hračky. To ji přivedlo ke studiu Vyšší odborné školy uměleckoprůmyslové, oboru design herních a dekorativních předmětů.

Už během školy začala externě spolupracovat s Krátkým filmem Barrandov, studiem animovaného filmu Bratři v triku, kde se například



podílela na tvorbě oblíbených večerníků Mach a Šebestová nebo Čarodějných pohádek. A večerníčky jsou i dnes její druhá pracovní příležitost. Od roku 2010 v této práci pokračuje v grafickém studiu České televize.

Po škole Kristina začala navrhovat interiéry mateřských škol i dětské koutky. A pomohla zase náhoda, nebo snad osud? Její návrhy zaujaly Chantal Poullain, když hledala pro svoji Nadaci Archa Chantal výtvarníky a další spolupracovníky, kteří by dokázali tíživé prostředí nemocničních dětských oddělení přeměnit v pohádkově hravý svět.

Farma zvířat na Vinohradech byla první

„Prvním projektem, který podle zadání paní Chantal vznikl na základě mého výtvarného návrhu a realizoval ho celý náš rodinný tým, byla Farma zvířat na ambulanci dětského oddělení Fakultní nemocnice Královské Vinohrady v Praze. Malé pacienty tu vítá „farmářská“ kartotéka, prostory zdobí nejrůznější zvířátka a hravé dekorace, které dokáží vylepšit náladu malým pacientům, všechno v teplých veselých barvách,“ vzpomíná Kristina.

Za šest let spolupráce s Nadací Archa Chantal už mají Koláři na svém kontě sedm „veselých dětských nemocnic“. Tři v Praze a po jedné v Liberci, Brně, Kolíně a Blansku. Nepracují však pouze pro Archu, například pro nadaci Kolečko realizovali krajinu s vláčkem, který „vozí“ děti v ambulanci dětské chirurgie Thomayerovy nemocnice v Krči.

Proměny nemocničních interiérů musejí být rychlé, neboť až na výjimky probíhají za provozu. Práci jim přitom komplikuje řada věcí, ale jak říká Věra Kolářová, má to jednu obrovskou výhodu: přímý kontakt s nemocnými dětmi. „Chodí si nás prohlížet a pozorně pozorují všechno, co děláme.



Těší se na každého nového ptáčka nebo motýlka a jsou zvědavé, co jim přineseme další den. Ta radost v jejich očích, když je všechno hotovo, je nepopsatelná,“ říká a Kristina přikyvuje s tím, že stejnou radost mají i doktoři, kteří si darovaného interiéru od Archy velmi považují.

Každý prostor je originál

Podle Kolářových stojí za úspěchem projektů především bezdná studnice nápadů Chantal Poullain a její zaujetí. „Chantal má obrovskou fantazii a neustále vymýšlí něco nového. Navíc je velká perfekcionista, nic nám při realizaci neodpustí. Všechno musí být dotaženo do posledního detailu a bez jediné chybičky. I to se nám na ní líbí, protože sami jsme zvyklí takto pracovat,“ vyzdvihuje zakladatelku nadace Věra Kolářová a dodává, že každá jejich chyba by se jim stejně hned vrátila. „Jsme totiž s nemocnicemi i po odevzdání hotových prostor stále v kontaktu, neboť pro ně zajišťujeme servis i opravy zdarma. A jednou za dva roky interiéry sami malujeme, aby se nezničily. Na tuto údržbu Nadace Archa Chantal také finančně přispívá.“

Prozatím poslední obdarovanou nemocnicí byla letos na podzim nemocnice v Blansku. Během tří měsíců tu přeměnili na dětský svět přibližně dvě stovky čtverečních metrů, celkem pět prostor. A tak v blanenské nemocnici nemají děti ordinace, ale zoologické pavilony: opiček, papoušků, tučňáků, žiraf, lvíčků a akvárium.

Text: Jana Jenšíková

Foto: archiv rodiny Kolářových



NADACE ARCHA CHANTAL

POMÁHÁME DĚTEM

ZVLÁDAT NÁROČNÝ POBYT V NEMOCNICÍCH

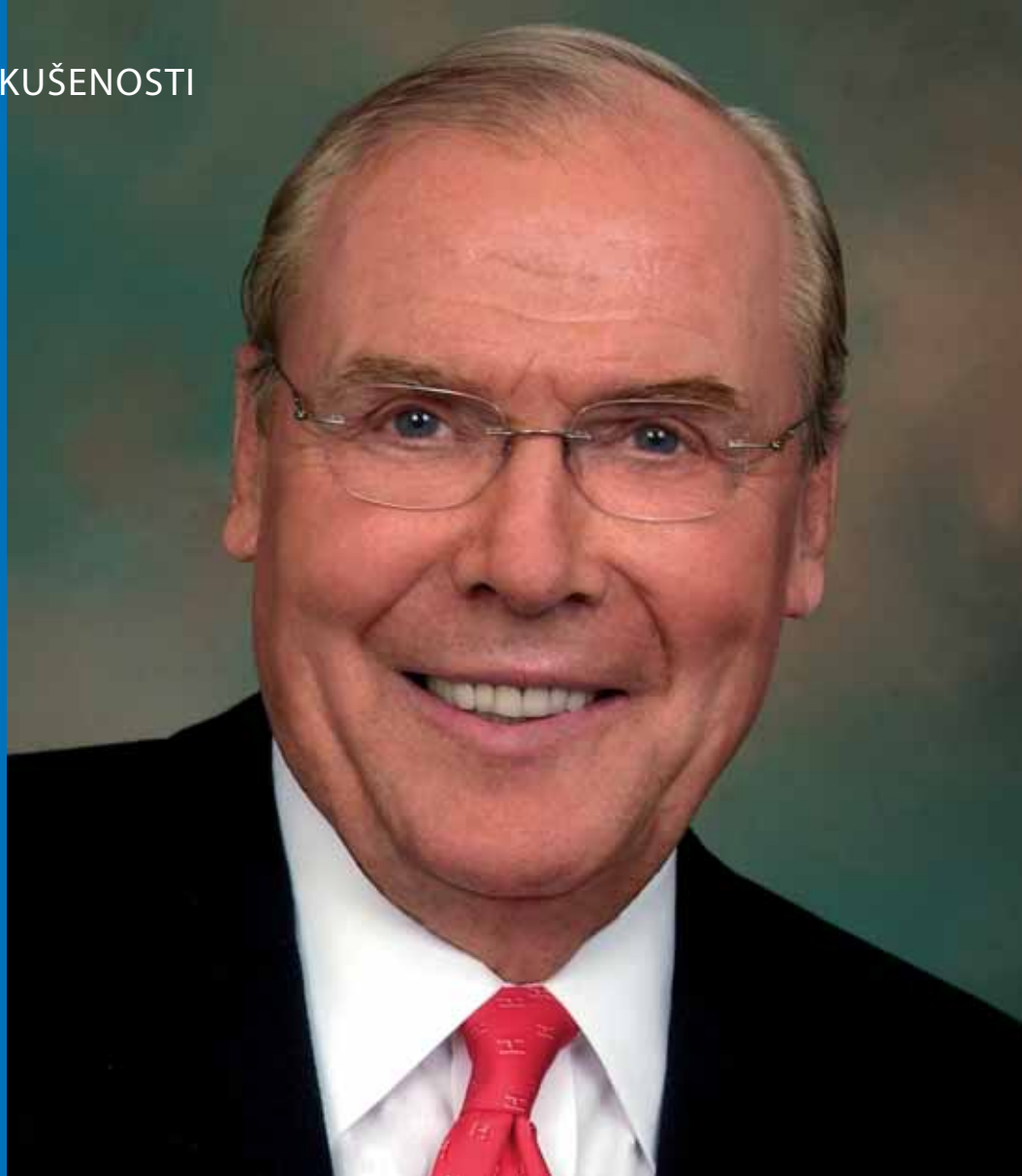
číslo bankovního účtu: **27-9427940297/0100**

Příspěť můžete
i prostřednictvím zakoupení
kalendáře Proměny 2014.

Více na:
www.kalendarpromeny.cz



Mým snem
je vyhubit
rakovinu
a k tomu
směřuji vše.



Jon M. Huntsman:

LIDÉ SI ZASLOUŽÍ ÚCTU bez ohledu na to, kolik peněz mají na účtu

Jon M. Huntsman, zakladatel a dodnes hlava Huntsman Corporation, jedné z největších chemických společností na světě, otevřeně říká, že hlavní motivací jeho podnikání bylo pomáhat lidem: „Prvotním důvodem pro založení naší firmy bylo vydělat dost peněz na to, abychom je mohli ve větší míře darovat těm, kteří je potřebují.“ Pokud se vám to zdá být pouze pozérskou „vysmátou“ odpovědí, pak si buďte jisti, že slova amerického miliardáře potvrzují opravdové činy. Celý život zůstal nesmírně skromný a velkoryse pomáhá ostatním. O tom jsme se přesvědčili i my v rámci tohoto exkluzivního rozhovoru.

Pocházíte ze skromných poměrů, vyrůstal jste na malé vesnici ve státě Idaho. Měly na vás tyto podmínky a rodina jako taková určující vliv, co se týče vašich hodnot, životních postojů, a to i v podnikání?

Životní poměry naší rodiny byly skutečně bídné po většinu doby, kdy jsem vyrůstal, a to zformovalo moje hodnoty a myšlení na celý život. V dětství se zřejmě zrodila i moje starost o ty, kteří se ocitnou v nelehkých životních situacích bez vlastního přičinění, což vedlo k mému přání pomáhat společnosti; ta naděje, že bych jednou mohl pomoci postavit se na nohy lidem s podobnými problémy, jaké jsem měl v dětství já sám.

Poměry, v nichž jsem vyrůstal, mi ukázaly, jak velký dopad má chudoba na rodinný život. Nejen v tom, že nedostatek peněz vytváří napětí a negativní energii, ale i v tom, že milující matka je schopná pečovat o své děti a vstřípit jim sebeúctu a sebedůvěru navzdory všem negativním vlivům. Ty těžké roky pro mě byly mimo jiné obrovským ponaučením o tom, že lidé si zaslouží úctu bez ohledu na to, kolik peněz mají na účtu.

Vaše matka zemřela v poměrně mladém věku na rakovinu. To byla určitě další obrovská rána.

Svou maminku jsem miloval, a když mi ji vzala rakovina, bylo to pro mě velmi obtížné. Zemřela, když jí bylo teprve něco přes padesát let, přičemž její matka zemřela také na rakovinu, a to již ve 42 letech. Když mi maminka umírala v náručí, tak jsem jí slíbil, že rakovinu vyhubím. Že udělám vše, co budu moci, abych založil centrum na výzkum rakoviny a pod něj spadající nemocnice a kliniky, které by pak tento výzkum převedly do praxe.

Postupně se z tohoto slibu stal závazek vybudovat to, čím je dnes Huntsman Cancer Institute (Huntsmanův institut pro léčbu rakoviny) – prvotřídní zařízení na výzkum rakoviny spolu s nemocnicí. Můj otec později zemřel na rakovinu prostaty a moje nevlastní matka na rakovinu vaječníků. Já sám jsem měl rakovinu čtyřikrát a můj starší bratr zemřel na rakovinu slinivky břišní. Naše rodina s touto strašlivou chorobou prožila mnoho utrpení, a tím pádem je i v našem zájmu nalézt lék na rakovinu pro miliony dalších lidí, kteří prošli podobnými tragickými událostmi jako my. Uskutečnění tohoto snu je jedním z největších úkolů v mém životě a naše úsilí rakovinu zcela vyhubit pokračuje dál.

Huntsmanův institut pro léčbu rakoviny (HCI) je ve své komplexnosti velmi ojedinělým a špičkovým zařízením. V čem vidíte jeho hlavní přednosti?

Deklarovaná mise Huntsmanova institutu pro léčbu rakoviny je porozumět podstatě rakoviny již od jejích počátků a tyto znalosti pak využít k vytvoření a vylepšení léčebných postupů, zmírnit utrpení pacientů s rakovinou a poskytovat vzdělání o riziku vzniku rakoviny, její prevenci a péči o pacienty s rakovinou.

HCI se liší od jiných zařízení tohoto druhu v tom, že je to jak výzkumné středisko, tak i nemocnice o stovce míst plus několik dalších nemocnic a klinik v našem okolí, které aplikují náš výzkum. Primárně se zaměřujeme na dědičné formy rakoviny. Jsme v současné době největší centrum pro výzkum dědičných forem rakoviny na světě – v naší databázi jedinců, které sledujeme a monitorujeme s ohledem na jejich určité predispozice k rakovině a na to, jak to případně ovlivní jejich životy, máme více než 11 milionů jednotlivých případů. Technologické inovace z výzkumné laboratoře mohou být uvedeny do praxe v rámci léčby pacientů přímo v našem institutu.

HCI prošel již několikastupňovým rozvojem a v současné době probíhá jeho další rozšiřování o nové prostory, v nichž budou výzkumná zařízení zaměřená na děti a rodiny. Dnes máme v řadách našich zaměstnanců více než 1500 expertů, výzkumníků, vědců, klinických lékařů, onkologů, epidemiologů, patologů a dalších lékařských a výzkumných specialistů.

Jon M. Huntsman (1937) je americký podnikatel, zakladatel a hlava firmy Huntsman Corporation, jednoho z největších výrobců chemických produktů na světě. V roce 1970 založil firmu na výrobu obalů Huntsman Container Corporation, která se v průběhu let rozrostla až do dnešní podoby, kdy má více než 11 tisíc zaměstnanců po celém světě a roční obrát 12 miliard dolarů. Za svůj život daroval více než 1,2 miliardy dolarů na humanitární účely a pomohl tisícům lidí na celém světě. Současně založil Huntsmanův institut pro léčbu rakoviny, jedno z nejmodernějších a nejprogresivnějších výzkumných center a zároveň klinik zaměřených na rakovinu. Se svou manželkou Karen má devět dětí; jeden ze synů je například bývalý guvernér státu Utah a americký velvyslanec v Číně Jon Huntsman ml., další současný prezident společnosti Huntsman Corporation Peter R. Huntsman. Vedle toho má 56 vnoučat a (zatím) 8 pravnoučat.

>>



Huntsmanův institut pro léčbu rakoviny vytvořil nejrozsáhlejší elektronickou databázi genealogického výzkumu, což umožnilo dojít k zásadním klinickým objevům. Například v oblasti genových modifikací, které značně posunuly výzkum rakoviny na poli genových mutací.

Za svůj přínos v tomto výzkumu obdržel jeden z nejvýznamnějších vědců HCl, dr. Mario Capecchi, v roce 2007 Nobelovu cenu za fyziologii a lékařství. Objevil, jak by měli být hodnoceni pacienti s dědičným základem rakoviny, jak by měly být využívány testy DNA, které diagnostické testy jsou nejlepší a jak často je používat.

Právě tento výzkum zamezil během pěti let nejméně 300 případům rakoviny tlustého střeva. A přišel s dalšími unikátními objevy, které pozitivně ovlivnily úspěšnost léčby rakoviny tlustého střeva, leukemie, rakoviny prsu, plic i prostaty.



Unikátní je i váš výzkum, kdy jste už dosáhli spousty konkrétních výsledků a zásadně jste pomohli zvýšit procento úspěšnosti léčby mnoha druhů rakoviny.

Ano, na náš výzkum jsme velmi hrdí. Zaměřuje se na to, jak geny fungují, což vede k postupnému objevování možných způsobů, jak zabránit genetickým změnám, které způsobují rakovinu, jak je obejít, či je dokonce obrátit k lepšímu. Jsme rádi, že můžeme konstatovat, že výzkumní pracovníci Huntsmanova institutu objevili více genových mutací, které jsou zodpovědné za dědičnost rakoviny, než jakékoli jiné výzkumné centrum na světě. Šíře těchto objevů sahá od genů, které způsobují rakovinu prsu, tlustého střeva a štítné žlázy, až po geny zodpovědné za rakovinu hlavy a krku a rakoviny kůže, vedle mnoha dalších.

Pane Huntsmane, jste jedním z největších přispěvatelů na charitu na světě. Kdy a proč jste začal s charitativní činností?

Dobročinnost byla nejspíš součástí méj povahy už od narození. Jedna z mých nejstarších vzpomínek z dětství je, že jsem viděl rodiny, které byly v ještě obtížnější situaci než my, a přemýšlel jsem, jak bychom jim mohli pomoci. Prvotním důvodem pro založení naší firmy bylo vydělat dost peněz na to, abychom je mohli ve větší míře darovat těm, kteří je potřebují.

Vnímáte to jako jistou povinnost bohatých lidí nebo jejich odpovědnost ke společnosti?

Každý má pochopitelně v první řadě povinnost zajistit svou rodinu, ale jakmile jsou uspokojeny její potřeby, přebytečné prostředky by měly být použity na to, abychom pomohli lidem kolem nás a abychom trochu zvelebili svět, v němž žijeme. Lidé, kteří disponují velkým bohatstvím, jej často pouze odkáží svým potomkům. Patrně jim vůbec nedochází, že jen a jen oni sami jsou správci a pány svého majetku, že si ho nemůžou vzít s sebou do hrobu a že by měl být použit pro dobro ostatních lidí. Skutečně jsem přesvědčen o tom, že každý, kdo má možnost darovat peníze na charitu, by tak měl učinit – ať už v podobě finančních darů nebo času stráveného pomáháním druhým lidem.

Můžete našim čtenářům více přiblížit povahu vaší dobročinnosti? V čem všem se angažujete, kromě vašeho institutu na léčbu rakoviny?

Naše rodina po mnoho desetiletí přispívá řadě dobročinných organizací s tím, že naším hlavním zaměřením je ulevit lidem od jejich utrpení. Za ty roky jsme darovali na charitu značné částky a vždy šlo o případy pomoci lidem bez domova, lidem, kteří nemají dostatek potravin, a lidem, kterým chybí dostatečná péče.

Například provozujeme speciální fond na pomoc lidem bez domova, jehož prostřednictvím pravidelně podporujeme útluky pro bezdomovce sv. Vincenta de Paul, které zajišťují střechu nad hlavou, jídlo a ošacení pro potřebné rodiny. Vedle toho je naše charitativní činnost zaměřena na výstavbu a provoz obytných budov pro ženy a děti, jež byly v minulosti týrány nebo zneužívány, a proto odešly z domova. Tyto byty, které provozuje Křesťanský svaz mladých žen (Young Women's Christian Association), nesou jméno mojí zesnulé matky, tedy Kathleen Robinson Huntsmanové. Toho si nesmírně vážím, protože jak už jsem uvedl, moje maminka pro mne hodně znamenala.

Je také známo, že jste se například hodně angažovali po zemětřesení v Arménii v roce 1989.

Ano, zejména prostřednictvím potravinové pomoci, výstavby továrny na výrobu betonu a továrny na výrobu střešních tašek, které poskytly stavební materiál pro veškeré rekonstrukce. Následně jsme vybudovali i bytové jednotky a základní a střední školu v městě Gyumri v údolí Leninakan na západě Arménie, které patřilo k oblastem nejvíce postiženým tímto zemětřesením. Naše finanční dary pro Arménii se pohybovaly kolem 53 milionů dolarů.

Mnoho studentů vystudovalo díky vašim stipendiím. Víte, kolik už jich bylo?

V průběhu let jsme financovali více než 5000 stipendií pro mladé lidi, kteří by jinak neměli možnost si školu zaplatit. Vyjadřuji tím svůj vděk za to, že jsem sám kdysi obdržel stipendium během studií na Wharton School (Whartonově fakultě) Pensylvánské univerzity. Již mnoho let darujeme Whartonově fakultě finanční prostředky, financujeme stipendia a studijní programy, jako například Huntsmanův program studia mezinárodních vztahů a obchodu, a pomáháme se

stavebními projekty typu Huntsmanovy budovy při této fakultě, kterou jsme spolufinancovali s cílem zajistit, aby měla Whartonova fakulta tu nejlepší univerzitní budovu v USA.

A jaké máte v tomto směru plány do budoucna?

Mým plánem je zanechat tento svět ve stejném stavu, v jakém byl, když jsem na něj přišel – tedy s prázdným bankovním kontem. Moje žena Karen a já jsme věnovali celé naše jmění na výzkum rakoviny, abychom z této choroby učinili věc minulosti; tedy vedle dalších charitativních činností, o nichž jsme již mluvili.

Podle vašich bohatých aktivit bychom řekli, že jste stále ve skvělé kondici. Jak se cítíte? Myslíte si, že by starší lidé měli více odpočívat, nebo by naopak měli být co nejvíce aktivní?

Lidé všech věkových skupin by měli zůstat aktivní, a to jak fyzicky, tak duševně. Je velmi důležité každý den cvičit, bez ohledu na to, kolik nám je let. Naše zdraví je to nejdůležitější pro to, abychom byli úspěšní, a to jak v pracovním, tak v osobním životě. Odchod do důchodu s sebou ve většině případů přináší skutečnost, že lidé dříve umírají, a než se tak stane, jsou frustrováni a znuženi. Takže zcela klíčové pro naše produktivní fungování je zůstat neustále aktivní, a to platí tím spíš, čím jsme starší.

Jak už jsem se zmínil, sám jsem čtyřikrát prodělal rakovinu a vedle toho jsem prošel čtrnácti operacemi různých částí těla. Obecně vzato se můj zdravotní stav velmi zhoršil, zejména v posledních pěti letech. Ale přesto se každé ráno snažím hodit všechny své zdravotní problémy za hlavu a soustředím se na to, abych byl během dne pozitivní, optimistický a měl úspěch. Musím brát velké dávky prášků na spaní, abych si aspoň trochu odpočinul, ale i tohle se snažím vytěsnit z mysli a soustředit se na ty pozitivní stránky života, které jsou pro mě důležité. Je naprosto zásadní, abychom si zachovali vnitřní víru a uměli kontrolovat svoje emoce i bolest tím, že se je budeme snažit psychicky překonat, a tak v životě zůstávali šťastní a pozitivní.

Děkujeme za exkluzivní rozhovor, pane Huntsmane, a přejeme vám ještě spoustu energie a sil k dosažení všeho, co jste si předsevzal

*Jana Jenšíková a Daniel Libertin
Foto: archiv Jona M. Huntsmana*

Je naprosto zásadní, abychom si zachovali vnitřní víru a uměli kontrolovat svoje emoce i bolest tím, že se je budeme snažit psychicky překonat, a tak v životě zůstávali šťastní a pozitivní.



Podpořte nové možnosti léčby!



**Buněčná
terapie**

Občanské sdružení

**Přispějte i vy na výzkum regenerativní medicíny
na účet veřejné sbírky na číslo účtu: 204 635 139 / 0300.**

Zašlete DMS na číslo 87 777 ve tvaru **DMS BUNECNATERAPIE**
nebo **DMS ROK BUNECNATERAPIE**

Cena DMS je 30 Kč, příjemce Vaší pomoci obdrží 28,50 Kč. Více informací na www.darcovskasms.cz.



ÚSTAV EXPERIMENTÁLNÍ MEDICÍNY AV ČR, v.v.i.

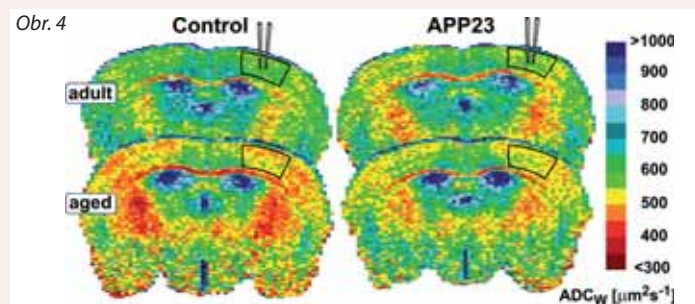
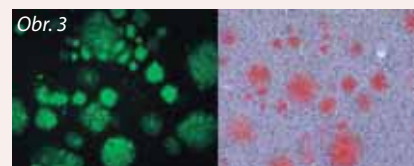
Ústav řídí prof. MUDr. Eva Syková, DrSc., a je uznávaným centrem biomedicínského výzkumu. Výzkumná činnost ústavu je zaměřena kromě základního výzkumu i na využití jeho výsledků v klinické medicíně, ústav je partnerem občanského sdružení.

Výsledkem výzkumu jsou již aplikovatelné výsledky v oboru neurověd, regenerativní medicíny, farmakologie, ochrany životního prostředí a diagnostických metod. Cílem činnosti ústavu je vyvíjet léčebné postupy a techniky aplikovatelné v mnoha oborech klinické praxe. V posledních letech pracují vědečtí pracovníci ústavu také na následujících projektech s přímým klinickým dopadem:

- Úrazy mozku a míchy.
- Degenerativní onemocnění mozku a míchy – mozková mrtvice, **Alzheimerova choroba**, amyotrofická laterální skleróza a další neurodegenerativní onemocnění.
- Využití kmenových buněk pro léčbu defektů rohovky, diabetu, jaterního selhání a léčbu ischemické choroby srdeční.
- Náhrada kloubních chrupavek pomocí transplantace pomnožených autologních buněk chrupavky v biomateriálu na bázi biogenních makromolekul.
- Využití mezenchymálních kmenových buněk pro urychlení hojení ran.
- Vývoj imunofarmak s jedinečnou schopností stimulovat produkci interferonu, a zvýšit tak obranyschopnost organismu proti virovým a nádorovým onemocněním.
- Optimalizace vlastností biomateriálů na bázi polymerních makroporézních hydrogelů a netkaných nanovláknenných textilií pro použití v medicíně.
- Vývoj diagnostických látek na bázi nanočástic oxidu železa určených k označování a sledování buněk in vivo pomocí magnetické rezonance.

ALZHEIMEROVA CHOROBA

Alzheimerova choroba je závažné neurodegenerativní onemocnění, jehož četnost se se stárnutím populace zvětšuje. Trpí jím čtvrtina lidí starších 85 let. Současná medicína ho nedokáže vyléčit, jen zpomalit postup. Je spojeno se ztrátou paměti, změnou osobnosti a chování a zhoršenou orientací. V mozku dochází k významným patologickým změnám, například ukládání amyloidových plaků (1–3). Vědci zkoumali tyto změny v mozku myši pomocí magnetické rezonance (4) za účelem zlepšení diagnostiky a lepšího pochopení příčin a průběhu tohoto onemocnění.



Na vybavení laboratoří, výzkumných pracovišť a také na zavedení léčby do praxe (klinické zkoušky u pacientů) zaměřuje svou veřejnou sbírku občanské sdružení Buněčná terapie. Přispějte i vy!

Více informací na www.bunecnaterapie.cz

Radíme aktivním seniorům

Tak zní název vzdělávacího projektu, který koncem listopadu odstartoval Fond pojištění vkladů ČR. Probíhající kampaň cílí na aktivní část starší generace.

Tito lidé mají často uspořeny nemalé finanční prostředky a chtějí s nimi zodpovědně a rozumně nakládat, protože jde o jejich celoživotní úspory a „pojistku“ na pozdní stáří. Často však bývají informováni o možnostech ukládání a zhodnocování peněz neúplně nebo se pod tlakem okolností rozhodují pro takové finanční služby, které jsou pro ně nevhodné a nevýhodné.

Česká národní banka i finanční arbitr ČR dlouhodobě poukazují na fakt, že řada důchodců nemá dostatečné informace pro rozhodování ve finančních otázkách. Cílem každého drobného střadatele je, aby jeho peníze byly uloženy bezpečně, ale zároveň vydělávaly. Orientace v nabídce finančních produktů je však pro většinu seniorů nepřehledná a chaos doplňuje záplava „zaručených a výhodných“ nabídek. K tomu se mohou přidat různé neetické praktiky neseriózních podnikatelů a máme stav, v němž se těžko zorientuje i člověk s praxí ve finančním oboru.

„Aby se seniori vyhnuli nepříjemným situacím a stali se nejen sebevědomými, ale také poučenými

partnery finančních poradců, rozhodli jsme se pomoci jim naší vzdělávací akcí. V rámci seminářů chceme zpřehlednit systém finančních produktů, jejich využití, vhodnost produktů pro konkrétní situace. Naučit je analyzovat jejich potřeby s ohledem na osobní požadavky na přístup k financím. Účastníci také určitě získají informace o tom, jak jsou různé produkty ze zákona chráněny a jištěny – tuto zákonnou garanci vykonává právě Fond pojištění vkladů,“ popisuje záměry projektu výkonná ředitelka FPV Renáta Kadlecová.

Půjde například o to, aby se poučení seniori nebáli odmítnout nevhodné produkty, aby se uměli ptát a vyhodnotit si předloženou nabídku. Informace budou seniorům předávat v rámci mezigenerační spolupráce na seminářích vyškolení studenti Vysoké školy finanční a správní. V osvětě pomohou také denní tisk a specializované magazíny.

Foto: FPV ČR

Renáta Kadlecová, výkonná >>
ředitelka Fondu pojištění vkladů

Prosincové semináře nazvané Radíme aktivním seniorům jsou prozatím naplánovány v Olomouci a v Opavě. Další města, jako Zlín, Hradec Králové a České Budějovice, jsou v jednání. Lektori se chystají zejména tam, kde fungují takzvané Univerzity třetího věku.



Strašák zvaný exekuce

Zatímco v roce 2001 bylo nařízeno něco přes 4 tisíce exekucí, již v roce 2005 jejich počet překročil čtvrt milionu a v roce 2011 byla exekuce uvalena na více než 700 tisíc osob.

Vzhledem k tomu, že Česká republika má zhruba 10 milionů obyvatel, je jasné, že se nejedná o okrajový jev. Varující je zejména skutečnost, že se týká rostoucího počtu seniorů. Podle aktuálních informací ministerstva práce a sociálních věcí byla uvalena exekuce na více než 70 tisíc důchodců. Zhruba tolik činí počet obyvatel Kladna. Česká správa sociálního zabezpečení uvedla, že od ledna do září 2013 zabavili exekutoři seniorům skoro miliardu korun. Pravda je, že někteří lidé nakládají se svými financemi nerozvázně, půjčují si peníze na vysoký úrok, nedodržují splátkové kalendáře, a snadno tak spadnou do dluhové pastí.

Sdělovací prostředky však v posledních letech zdokumentovaly kauzy řady osob, které vůbec ne-

tušily, že něco dluží. Jednalo se většinou o „drobné dluhy“ třeba za špatné parkování, nezaplacenou jízdenku v prostředcích hromadné dopravy, nedoplatek za telefon či zdravotní pojištění. Věřitelé však své dlužníky včas neupomínali a ozvali se, až se původní dluh kvůli penále vyšplhal ze stokorun na desetitisíce.

Zatím se hovoří hlavně o osvětě formou kurzů finanční gramotnosti. Exekuce jsou však především výnosný byznys pro exekutory a podvodné firmy. Takže o samotné instituci exekucí by se mělo víc diskutovat a konat. Proto se tomuto tématu budeme podrobněji věnovat v některém z dalších čísel.

—vv—

První ročník Ceny Rady vlády pro seniory a stárnutí populace má své vítěze

Zvýšit povědomí a informovanost o postavení seniorů ve společnosti. To byl jeden z cílů prvního ročníku soutěže, kterou zorganizovalo ministerstvo práce a sociálních věcí. Ačkoli se konala letos poprvé, byl o ni velký zájem: sešlo se více než sedm desítek nejrůznějších příspěvků.

Všichni, kdo byli přítomni slavnostnímu vyhlášení výsledků v pražském Hrzánském paláci, se shodli, že více než vítězství v soutěži je důležitější možnost prezentovat různé podoby života seniorů a upozornit na ně veřejnost. V neposlední řadě je to také šance setkat se s podobně naladěnými lidmi, kterým není život našich seniorů lhostejný. Velké poděkování za účast a krásné příspěvky patří všem, kteří se soutěže zúčastnili.

V kategorii audiovizuální ocenila porota například statutární město Olomouc za dokument *Seniři mezi námi*. Na dobu letních festivalů dal vzpomenout příspěvek *Seniři na Rock for People 2013* odboru sociálních věcí a zdravotnictví Magistrátu města Hradce Králové. Ve fotografické kategorii zaujala série snímků Tamary Tošnerové *Jak si vychutnat seniorská léta*, v kategorii tiskové třeba *Život v Oldřiši očima Marie Magdalény Trojákové* od Reginy Valentíkové ze Šternberka. V kategorii rozhlasové cena nebyla udělena. Místo toho byla předána Cena poroty, kterou získal DpS Podbořany za příspěvek *Kde domov můj*. Přehled všech oceněných a také porotců naleznete na webových stránkách ministerstva.

Zdroj: TZ MPSV



Ocenění soutěžící v pražském Hrzánském paláci
Foto: Marek Jenšík

„To, že mi je
91 let, neznamená,
že nemohu létat!“
Vlasta



PLNÍME PŘÁNÍ SENIORŮM

Iniciativa Sodexo


SLUŽBY PRO KVALITNÍ ŽIVOT


ASOCIACE DOMOVŮ SENIORŮ
SOCIÁLNÍ SLUŽBY ČR

Diakonie 
Českobratrská církev evangelická


60.cz
Tahle země není jenom pro mladý

www.plnime-prani-seniorum.cz

Plníme přání SENIORŮM

V blanském Senior centru si nyní měří senioři své síly na nově vybudovaném hřišti na pétanque. Paní Vlasta si splnila svůj sen o létání a paní Zdeňka v Domově pro seniory v Podbořanech může pro radost svou i ostatních hrát každý večer na nový klavír.

Taková byla mimo jiné některá ze sedmatřiceti splněných přání, která zlepšila a ovlivnila život tří tisíc českých seniorů. To vše v rámci iniciativy Plníme přání seniorům, jež vznikla vloni díky společnosti Sodexo a jejím partnerům – Asociaci poskytovatelů sociálních služeb ČR a Diakonii Českobratrské církve evangelické. Projekt plní sny lidem, kteří ani přes vyšší věk a případná omezení, která stáří přináší, neztratili odvahu a chuť žít a trávit svůj volný čas aktivně.

„V Sodexo jsme dlouhodobě vnímali, že si senioři zaslouží více naší pozornosti. V rámci interních dobročinných aktivit se této skupině věnujeme již pět let, ale přemýšleli jsme, jak naše projekty otevřít co nejširší skupině seniorů a zároveň na toto téma upozornit veřejnost. A tak vznikla iniciativa Plníme přání seniorům,“ říká Lukáš Malík ze společnosti Sodexo Benefits a zároveň dodává: „Naším hlavním cílem nebylo plnit základní potřeby seniorů, ale naopak, chtěli jsme poskytnout

zážitek, na který by mohli dlouho vzpomínat, a podpořit je v aktivitě, kterou by si z nejrůznějších důvodů nemohli sami dovolit.“

„První ročník této iniciativy nakonec výrazně předčil všechna naše očekávání, ať už co se týká zapojení samotných seniorů, kteří posílali svá přání, tak dárců, kteří přispívali do veřejné sbírky,“ konstatuje Ing. Renata Kainráthová z APSS ČR, jednoho ze dvou hlavních partnerů programu. „Proto jsme se také rozhodli projekt opět podpořit a v příštím roce v něm pokračovat.“

V roce 2013 se do programu přihlásilo se svým přáním celkem 327 seniorů a zařízení pro seniory, 40 z nich bylo vybráno pro veřejnou sbírku a 37 přání se podařilo splnit. Na realizaci snů bylo věnováno 1,3 milionu korun, z toho 436 tisíc korun z veřejné sbírky. Zapijte se i vy? –red–

Foto: archiv Sodexo

Senioři nebo zařízení pečující o seniory se mohou se svým přáním přihlásit v průběhu ledna a února 2014 prostřednictvím formuláře na webových stránkách www.plnime-prani-seniorum.cz. Čtyřicet vybraných přání bude následně zveřejněno na těchto stránkách a dárci z řad veřejnosti si budou moci vybrat, které přání je jim blízké a chtějí ho svým finančním darem podpořit. Každý příspěvek dárce do sbírky bude následně zdvojnásoben příspěvkem společnosti Sodexo. Přispěje-li tedy dárce na přání 100 Kč, Sodexo automaticky přidá dalších 100 Kč. Na webu pak mohou všichni průběžně sledovat, kolik finančních prostředků přibýlo na účtech jednotlivých přání, a ve chvíli, kdy je získán dostatek prostředků, může být přání splněno.

Více na www.plnime-prani-seniorum.cz

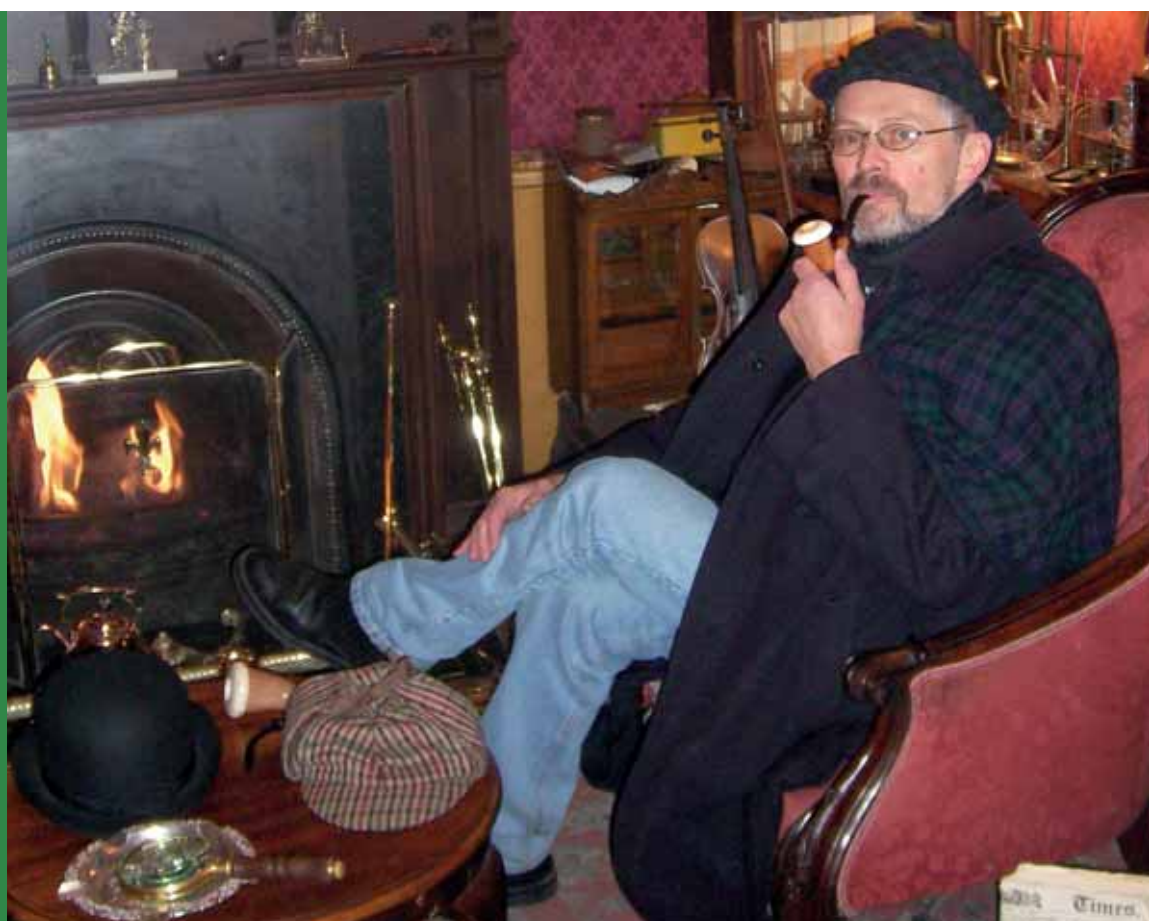


Pan Bartoloměj (70) si splnil svůj sen a vydal se na jazykový pobyt do Anglie



Paní Soňa (79) dostala šanci spatřit z výšky své oblíbené město, Prahu

Vzájemná
provázanost
nás lidí je větší,
než si myslíme
a než si mnozí
chtějí připustit.



NA ZDRAVÍ, Sherlocku!

Aleš Kolodrubec je osmapadesátník. Pracuje jako knihovník na teologické fakultě pražské Karlovy univerzity, kromě toho se zabývá překlady knížek z angličtiny. Dalo by se tedy říct, že žije relativně poklidným, obyčejným a možná i trochu nudným životem. Ale on má ještě jednu polohu, plnou napětí a nikdy nekončícího dobrodružství. Je totiž zaníceným holmesologem a dokonce prezidentem České společnosti Sherlocka Holmese. Se svým oblíbeným hrdinou žije nesmírně intenzivně jakýsi paralelní život a také o něm ví snad úplně všechno. No, posuďte sami...

Slyšel jsem, že Sherlock Holmes není pouhá literární postava, kterou stvořil sir Arthur Conan Doyle, že Holmes skutečně žil a dokonce prý nikdy neumřel. Jak se k tomu stavíš ty?

Jako holmesolog musím samozřejmě zastávat názor, že Sherlock Holmes je postava skutečná,

kteřá žila a neustále žije. Vyjdeme-li z kánonu, jak se nazývá soubor základních příběhů, kam patří čtyři romány a padesát šest povídek o Sherlocku Holmesovi, nikde tam není zmínka o tom, že by zemřel. Říká se tam, že odešel na penzi, žije v Sussexu v jižní Anglii a zabývá se včelařením.

Čili holmesologové zastávají názor, že skutečně žil. Stejně jako doktor Watson, jenž byl kronikářem, který příběhy Sherlocka Holmese zaznamenal a literárně zpracoval. Z pohledu holmesologů byl sir Arthur Conan Doyle pouhým literárním agentem dr. Watsona. Nicméně pohled skutečný je takový...

...že je to celé pouhá recese?!

Je to svým způsobem suchý humor. Recese. Prosil bych ale nesměšovat s českým Járrou Cimrmanem, kde se vymýšlí. Tady je vytvořen základ, oněch šedesát příběhů, kde holmesologové hledají různé rozpory či nesrovnalosti, protože autor nebyl až tak pečlivý. Občas něco zapomněl, nepamatoval si, co napsal v předchozích textech, anebo mystifikoval záměrně, aby zakryl identitu některých významných lidí. Na rozdíl od dnešních bulvárních novinářů, kteří rozkrývají a vymýšlejí si, aby kdeco na kdekoho našli. Doyle byl decentní viktoriánský gentleman, čili když psal, měl určitá mravní kritéria, která dodržoval. Tahle hra je velmi stará, její počátky sahají až do začátku 20. století a u zrodu stála taková jména jako Ronald Knox, A. A. Milne či Dorothy Sayersová. První oficiálně založené společnosti Sherlocka Holmese ve světě vznikly o pár let později, v roce 1934.

Pokud tedy Sherlock Holmes žil, kdy a kde se narodil a kdy odešel na zmíněnou penzi?

V kánonu není přesná zmínka o tom, kdy se narodil. Americký holmesolog Christopher Morley, který založil slavnou americkou společnost Baker Street Irregulars, ale vybádal, že se nejspíše jedná o 6. ledna roku 1854. Je možné, že se narodil v severní Anglii, podrobnosti nevíme, nicméně toto datum, byť s jistou dávkou nadsázky, všichni holmesologové přijali stejně jako další příznivci. A proto se vždy v lednu konají po celém světě výroční schůze a oslavy v souvislosti s narozeninami Sherlocka Holmese.

A ta jeho penze?

Proč odešel na penzi, nevíme, pravděpodobně byl již unaven řešením případů. A bylo to někdy v letech 1903 až 1904.

Tedy v jeho padesáti?

Ano, bylo mu zhruba padesát let, když odešel na penzi. To ovšem neznamená, že poté by už neřešil žádnou kauzu. V holmesovském kánonu je případ nazvaný Poslední poklona, jímž se Holmes zabýval na žádost Britské koruny zhruba dva až tři roky. Pátral po německých špionech v Anglii. Dokonce ho to zavedlo až do Ameri-

ky, mezi irské patrioty. Zde vystupoval pod krycím jménem Altamont, což bylo jedno ze jmen Doylova otce. Jmenoval se Charles Altamont Doyle. Případ končí odkrytím německého špiona von Borga, a to v předvečer první světové války, v srpnu 1914. Vlastně tedy ještě deset let po odchodu na penzi, v šedesáti letech, vyřešil Holmes tuhle kauzu a uchránil Britskou korunu před německými špiony.

V prvních povídkách je Holmes popisován spíše jako dokonalá, leč poněkud schematická postava; teprve později mu autor přisoudil i řadu ryze lidských slabostí a dokonce nectností. Conan Doyle má prý časem postavy Sherlocka Holmese plné zubů, nechá ho zemřít, a když ho zoufalí čtenáři donutí oblíbeného literárního hrdinu vzkřísit, přidá mu řadu negativních vlastností, aby Holmese lidem znechutil. Výsledek byl však úplně opačný...

Ony ty, řekněme, drobné neřesti přispěly k jeho větší slávě, protože postava, která nemá žádnou nectnost, působí až nepřirozeným dojmem. Přestože měl schopnosti velké, ať už duševní, logické, znalosti z různých oborů nebo i fyzickou sílu a vytrvalost, ukázalo se posléze, že má i nectnosti – a to čtenáře přitáhlo.

Jaké?

Tak za prvé byl silný kuřák, což dnes, když se všude vymycuje kouření, zní negativně. Kouřil všude a všechno možné: cigarety, doutníky, dýmku. Šňupal tabák a dokonce kouřil opium.

>>



Sherlock Holmes odchází na penzi v padesáti letech, chová včely, ale dál občas pracuje jako detektiv.

V jedné povídce je zmínka o tom, že v přestrojení navštívil opiové doupě, jistěže v rámci vyšetřování případu. Ve chvílích, kdy trpěl nečinností a jeho mozek úpěl po nějaké práci, stimuloval ho, jak je psáno v povídkách, sedmiprocentním roztokem kokainu, který si píchal. Určitě ale o Holmesovi nelze říct, že je nějaký narkoman. Tehdy byla situace v Británii úplně jiná, kokain byl povolenou léčivou látkou, co se v lékárnách běžně dala koupit. Ještě se totiž tolik nevědělo o škodlivých účincích návyku.

Tak či onak, Doyle vytvořil postavu, která je nesmrtelná. Z průzkumů, které se v posledních letech konaly v Anglii i jinde po světě, zcela jasně vyplývá, že spousta lidí Holmesa pokládá za skutečnou postavu, nikoliv literární. Autor prostě stvořil cosi, co jeho samotného mnohonásobně přesáhlo svou životností i slávou. Dodnes, když se řekne „Doyle“, vybaví si lidé okamžitě jméno Sherlock Holmes.

Tohle už se dělo za Doyleva života, a tak autor začal na svoji postavu žárlit.

Ano, už po napsání prvních dvou románů a několika povídek. Lidé se ho ptali výhradně na Sherlocka Holmesa, kterému i hojně psali. Nikdo se nezajímal o Doylea jako spisovatele. Ten však měl od počátku dalekosáhlejší ambice. Zpočátku vůbec neměl v úmyslu psát o Holmesovi nějakou řadu příběhů. Stvořil tuto postavu původně jednorázově a postupně se k ní teprve po několika letech vrátil.

Doyle měl ambice být pokládán za spisovatele vážné literatury, obdivoval se zejména Walterovi Scottovi a byl slávou relativně úpadkového literárního Holmesa zaskočen. Pravda, snad na něj i žárlil, a proto se v průběhu druhé série povídek rozhodl v poslední z nich život Sherlocka Holmesa ukončit. Je to ten známý případ, kdy se u Reichenbašských vodopádů utkal se svým největším protivníkem, takzvaným „Napoleonem zločinu“ profesorem Moriartym.

A vypukla hysterie!

Lidé údajně nosili černé pásky na rukávech, vyšel nekrolog. Prý i samotná královna truchlila. Doyle byl nakonec po letech nucen Sherlocka Holmesa znovu oživit, roli v tom sehrály i finance.

V těch povídkách je také jistá vazba na Česko.

Je opravdu zajímavé, že první povídka, která ve Strand Magazínu vyšla, nese název Skandál v Čechách. Proto mají Čechy mezi holmesology po celém světě významné postavení.

Proč myslíš, že si Doyle vybral zrovna Čechy?

Základem tohoto příběhu je královský skandál, tedy osob z vyšších společenských kruhů. Smetánky. Spekuluje se o tom, koho měl Doyle na mysli. Jako gentleman skryl onu skutečnou postavu pod identitu následníka trůnu českého krále, tedy postavu v tu dobu neexistující. Historické vazby na královské úrovni mezi Anglií a Čechami nesporně byly, Doyle musel o naší zemi mnohé vědět, když to psal. Jenomže v osmdesátých letech devatenáctého století, kdy se povídka odehrává, v tehdejší Rakousko-Uhersku neexistuje odpovídající postava.

Prozrad nám taky něco o sobě. Jak se tak člověk stane prezidentem České společnosti Sherlocka Holmesa?

K mému prvnímu setkání se Sherlockem Holmesem došlo v roce 1962, kdy Československý rozhlas připravil na léto osmidílnou adaptaci Psa baskervillského. Úžasná věc! Byl jsem malý kluk a dodnes si pamatuju hlavně na znělku, která začínala příšerným táhlým psím vytím. O pár let později jsem se dostal k prvním knížkám, zhruba tak v roce pětadesát. Rok předtím vyšla v Nakladatelství práce Studie v šarlatové, rodiče ji měli v knihovně – a já si ji vzal. Tehdy to na mně bylo trochu těžší čtení, ale postupně jsem se k tomu vrátil. Přes pastiše, které vyšly v roce 1967 od Wacława Golembowicze, jsem se zase dostal zpátky k Sherlocku Holmesovi v originální podobě. O Vánocích roku 1967 jsem totiž dostal Chemické příběhy Sherlocka





V lednu 2014
si připomeneme
Holmesovy
160. narozeniny
nejen naším
přípitkem, ale
i výstavou.

Holmese. Svátky jsem proležel s angínou a knížku zhltal. Tuhle i nějaké další. Vždycky jsem si totiž pod stromeček přál knížku. Bez té to pro mě nebyly žádné Vánoce!

Pak se spojilo studium angličtiny v jazykové škole a sbírání grafiky, obojí propojeno se Sherlockem Holmesem. Tehdy jsem získal první zahraniční kontakty na členy holmesovských spolků, s řadou z nich jsem v kontaktu dodnes. V tu dobu jsem se také seznámil s Rudolfem Čechurou, který v lednu roku 1968 navštívil Londýn a tam i výroční schůzi místní Společnosti Sherlocka Holmese. Napsal o tom seriál do Vědy a techniky mládeže a pokusil se založit holmesovskou společnost také u nás, v tehdejší Československu. Dal dohromady pár zájemců, nicméně přišel srpen a veškeré podobné aktivity byly následně ukončeny, protože jakýkoliv typ společností orientujících se na Západ tady napříště nebyl vítán.

Teprve po roce 1989 se znovu pokusil společnost založit. Nicméně ani tehdejší doba spolkovým činností nepřála, protože každý chtěl především podnikat a cestovat. Já osobně jsem nikdy neměl ambice takovou společnost vést, nicméně se vyskytly nejrůznější okolnosti a na-

konec jsem ji po roce 2000 zakládal. Pan Čechura, který ideově spolupracoval, už tehdy říkal, že se na to necítí. Ale protože nová společnost musí mít tři podpisy zakladatelů, vedle mne tam figurují ještě pánové Čechura a Kučera.

Takže už za sebou máte víc než deset let fungování...

Ano, oficiálně byla Česká společnost Sherlocka Holmese registrována v říjnu 2000, činnost zahájila v lednu 2001, kdy proběhl první „přípitek nesmrtelným“, jak jsem to nazval. Jedná se o setkání členů u příležitosti narozenin Sherlocka Holmese a koná se vždy o nějaké sobotě blízké onomu datu 6. ledna: v poledne, s obědem a přípitkem a vždy také s nějakým významným hostem. K důležitým akcím patří například i setkání u prosincového tradičního anglického vánočního pudinku, který nám posílá paní Hudsonová.

Co vás třeba teď aktuálně čeká kromě pudinku paní Hudsonové?

V lednu 2014 si připomeneme Holmesovy narozeniny nejen naším přípitkem, ale i výstavou. To totiž uběhne již sto šedesát let od jeho narození. Právě vzhledem k jeho pokročilému věku však nečekáme, že by opustil jižní Sussex a své

>>



Ing. Aleš Kolodrubec (1955) se narodil v Praze, ale kořeny má ve východní Haliči, na Podkarpatské Rusi a Vysočině. Vystudoval gymnázium s rozšířenou jazykovou výukou a posléze teorii elektromagnetického pole na FEL ČVUT. U elektrotechniky dlouho nevydržel a po prvním zaměstnání v Tesle začal působit v novinách. V listu The Prague Post strávil šťastných deset let. Protože ho vždy přitahovaly knihy, v současnosti pracuje ve fakultní knihovně na Karlově univerzitě a soustavně překládá z angličtiny. Zabývá se také publicistikou, tvoří články, recenze a studie pro zahraniční časopisy. Průběžně se věnuje lektorské činnosti. Hodně času věnoval vysokohorské turistice a horolezectví. Jako skauta ho nikdy nepřestala zajímat příroda. Dobře se mu žije v blízkém sepětí s krajinou. Srdce ho vždy táhlo humanitním směrem, k angličtině, ale i filozofii, duchovním vědám, literatuře. Proto se jí věnuje stále intenzivněji. A má ještě hodně plánů. Třeba ve cvičení tai-či.



Foto: L. Y. Koláček

včely a přijel si s námi připít. Ostatně právě včelám a jejich produktům – od medu přes propolis a mateří kašičku až k medovině – vděčí za svůj věk. No, a protože jde o výročí významné, kulaté, uspořádáme při této příležitosti výstavu v Národní technické knihovně, kterou slavnostně otevřeme právě v den jeho narozenin. Tímto čtenáře zvou k jejímu zhlédnutí.

Taky už jsi se dostal do věku padesát plus. Co bys v této souvislosti vzkázal čtenářům Age managementu?

Zaměstnání dnes často klade na lidi značné a velmi nezdravé nároky – nejen na jejich čas, ale i na psychiku. Vztah ke starším zaměstnancům v posledních letech také mnohdy není spravedlivý. Myslím, že je zapotřebí, aby každý začal u sebe a jednal v souladu se svými představami. Někdy si vybavuji, co napsal anglický básník John Donne: „Žádný člověk není ostrov sám pro sebe; každý je kus nějakého kontinentu, část nějaké pevniny; jestliže moře spláchne hroudu, je Evropa menší, jako by to byl nějaký mys, jako by to byl statek tvých přátel nebo tvůj: smrtí každého člověka je mne méně, neboť jsem

část lidstva. A proto se nikdy nedávej ptát, komu zvoní hrana. Zvoní tobě.“

Vzájemná provázanost nás lidí, ale všeho stvoření je větší, než si myslíme a než si mnozí chtějí připustit. Je dobré snažit se stále o vnitřní i vnější kultivaci sebe samého. Fyzická stránka ostatně vychází z té duchovní. A pokud někdo mylně pokládá slušnost za slabost, netrápit se tím.

Přejeme tedy ještě mnoho let strávených po boku Sherlocka Holmese.

Luboš Y. Koláček

Foto: Luboš Y. Koláček a archiv A. Kolodrubce

Luboš Y. Koláček je také autorem vítězné povídky letošní soutěže o Cenu České společnosti Sherlocka Holmese. Čtenáři Age managementu si ji přečtou exkluzivně na pokračování v následujících vydáních.



Jejich život je mu vším

HELPPES[®]



Věděli jste, že na rozdíl od vodících psů, na jejichž výcvik stát přispívá až 350 000 Kč, je výcvik psů asistenčních a signálních odkázaný pouze na vaše dary? Psi vycvičení díky vaší pomoci pomáhají lidem s postižením každý den s oblékáním či nákupem, dokáží otevřít lednici, nebo dokonce i zavolat pomoc. Není proto divu, že pro člověka s handicapem je takový pes nepostradatelným pomocníkem.

www.helppes.cz

Jak můžete pomoci vy? Odešlete dárcovskou SMS ve tvaru DMS HELPPES na telefonní číslo 87 777. Cena DMS je 30 Kč. Helppes získá 28,50 Kč. Více na www.darcovskasms.cz.



Pokud se chcete o programu Erasmus+ dozvědět víc, navštivte internetové stránky www.dzs.cz, kde naleznete informace o probíhajících seminářích. DZS navíc připravuje speciální webové stránky v českém jazyce o novém programu.

Zatím jsou k dispozici anglické stránky, které spravuje Evropská komise: <http://ec.europa.eu/education/erasmus-plus>

GRUNDTVIG v novém kabátě

O programu Grundtvig jsme na stránkách Age managementu psali několikrát. Zaujalo vás, že cílí na vzdělávání dospělých a podporuje i mezigenerační spolupráci. Jeho programovací období však letoškem končí, a tak se určitě ptáte, co bude dál. Máme pro vás dobrou zprávu: přichází Erasmus+.

Organizace působící v oblasti vzdělávání dospělých budou moci žádat o grantovou podporu i v roce 2014 a letech následujících. Novým programovým obdobím budou roky 2014–2020, stejně jako pro další komunitární programy poskytující granty z prostředků Evropské unie. V tomto období již nebude pokračovat Program celoživotního učení, a tak se Grundtvig stane součástí zcela nového programu pro oblast vzdělávání, odborné přípravy, mládeže a sportu: Erasmus+.

Erasmus+ podpoří čtyři miliony lidí

Evropský parlament schválil letos v listopadu nový program EU pro oblast vzdělávání, odborné přípravy, mládeže a sportu s názvem Erasmus+, který má být zahájen v lednu 2014. Nový program si dává za cíl zlepšit dovednosti a zaměstnatelnost a zároveň podpořit modernizaci celoživotního vzdělávání. Evropská komise

v tiskové zprávě, která vyšla v den schválení programu, uvádí, že přes čtyři miliony osob získají finanční podporu na studium, stáž, práci či dobrovolnickou činnost v zahraničí.

Tři hlavní cíle

Erasmus+ má tyto hlavní cíle: za prvé podporu studia mladých lidí v cizině, a to v rámci EU i za jejími hranicemi. Na tyto výjezdy budou určeny dvě třetiny celkového rozpočtu. Za druhé podporu partnerství vzdělávacích zařízení, mládežnických organizací, podniků, místních a regionálních úřadů a nevládních organizací. A za třetí podporu reforem s cílem modernizovat systémy vzdělávání a odborné přípravy, podporu inovace, podnikatelské schopnosti a zaměstnatelnosti.

Větší přehled o nabízených příležitostech

Erasmus+ slučuje všechny stávající programy EU pro vzdělávání, odbornou přípravu, mládež a sport. Největšími programy, které se staly jeho součástí, jsou zejména Program celoživotního učení, jehož součástí byly programy Comenius (školní vzdělávání), Erasmus (vysokoškolské vzdělávání), Leonardo da Vinci (odborné vzdělávání a příprava) a Grundtvig (vzdělávání dospělých), a program Mládež v akci. Programy byly sloučeny do jednoho zejména z důvodu lepší přehlednosti o nabízených příležitostech.

Erasmus+ mohou využít mladí i starší

Hlavní cílovou skupinou jsou mladí lidé (žáci, studenti a lidé vstupující čerstvě na pracovní trh), jejich vzdělavatelé (jak v oblasti formálního, tak neformálního vzdělávání) a související instituce a organizace. Čtenáře Age managementu určitě zajímá, jak to bude s oblastí vzdělávání dospělých – a dobrou zprávou je, že ani ta není v budoucím programu opomenuta. Nadále bude poskytována grantová podpora organiza-

cím působícím v oblasti vzdělávání dospělých a vzdělavatelům, kteří pro tyto organizace pracují. Možnost výjezdu do zahraničí se bude týkat i vzdělávaných dospělých osob, a to v rámci projektů, v nichž budou mezi sebou spolupracovat organizace poskytující vzdělávání dospělým.

Tyto organizace určitě uvítají, že bude spuštěna nová elektronická platforma pro jejich činnost, jejímž prostřednictvím si budou moci se zahraničními kolegy vyměňovat výukové materiály, diskutovat na aktuální témata k agendě vzdělávání dospělých, vzájemně se informovat o vzdělávacích kurzech, konferencích a společně vytvářet nové cesty pro práci s dospělými v rámci výuky. Toto virtuální prostředí bude pomocníkem při hledání nových kontaktů (nejen zahraničních) a partnerů pro projektovou spolupráci. Platforma ponese název EPALE neboli „Electronic Platform for Adult Learning in Europe“ (Elektronická platforma pro vzdělávání dospělých v Evropě).

Zahraniční spolupráce

Základní okruh zapojených států představuje 28 členů Evropské unie. V rámci programu bude probíhat spolupráce také s kandidátskými zeměmi EU, státy Evropské zóny volného obchodu (EFTA), Švýcarskem a státy v rámci evropské politiky sousedství. Ve vybraných aktivitách bude umožněna spolupráce ještě s dalšími zeměmi mimo tento základní rámec.

Na koho se obrátit

Program Erasmus+ bude v České republice administrovat Dům zahraniční spolupráce (organizace přímo řízená MŠMT ČR), který již v předešlých letech administroval Program celoživotního učení a velké množství dalších agend pro oblast mezinárodní spolupráce ve vzdělávání. DZS již zahájil sérii seminářů v krajích, aby seznámil vzdělavatele i širokou veřejnost s novou podobou programu.

Text: Petra E. Krňanská, koordinátorka programu Grundtvig, Dům zahraniční spolupráce

Foto: Thinkstock

Evropský vzdělávací program Grundtvig (2007–2013) dobíhá letos pod zastřešujícím Programem celoživotního učení. Je zacílen na oblast vzdělávání dospělých a díky široké evropské spolupráci přispívá k dostupnosti a přístupnosti dalšího vzdělávání a zároveň ke zvyšování jeho kvality. Podporuje vzdělávání osob, které nedosáhly dostatečného základního vzdělání či kvalifikace, ale také ty, kteří žijí ve znevýhodněných oblastech či jsou znevýhodněni ze společensko-ekonomických důvodů. Ve velké míře se věnuje také podpoře mezigenerační spolupráce.

Z široké palety aktivit tohoto programu mohou čerpat jak organizace působící jakoukoliv formou a intenzitou v oblasti vzdělávání dospělých, tak přímo lidé jako jednotlivci, kteří zde působí, ale také široká dospělá veřejnost.

Šťastné stáří OČIMA DĚTÍ

Vítězem kategorie do 5 let se stala Gabriela Čimerová z Pardubic. Tomáš Valošek zvítězil v kategorii 6–10 let. V kategorii 11–15 let uspěla Karolína Slaninová z Gymnázia Karviná-Nové Město. Děti soutěžily i v kategorii fotografie, její vítězkou se stala 13letá Martina Rubešová z Deblína s fotografií Odpočinek. Letošní ročník měl také svou speciální kategorii – Cenu veřejnosti, ve které získala největší počet hlasů stejně jako loni Terezie Krejčí z Opavy. Nejlepší kolektivní práci poslaly Lucie Hampejsová a Alena Hermanová z Dobříše, nazvaly ji Odpolední pohoda. Předání cen vítězům se již tradičně odehrálo v rámci Týdne sociálních služeb ČR, a to 8. října. Gratulujeme!

Já s dědečkem
Gabriela Čimerová
(vítězka kategorie do 5 let)

Odstraňovat předsudky o stáří a podporovat seniorský věk jako plnohodnotnou životní etapu. To je cílem soutěže Šťastné stáří očima dětí, která se letos konala již počtvrté.

„Chceme nenásilnou a tvořivou formou posílit vzájemnou úctu mezi generacemi, je potřeba odstraňovat negativní stereotypy a mýty spojené se stářím a stárnutím,“ řekl ministr práce a sociálních věcí František Koníček.

„Prostřednictvím výtvarných prací poznáme, jak děti vnímají seniory. Můžeme tak přispět k propojení generací, které si mohou navzájem předávat životní elán a zkušenosti,“ uvedl Jiří Horecký, prezident Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR.

Soutěže se účastní děti do 15 let, které posílají své výtvarné práce či fotografie. Ty nejlepší vybírá odborná porota tvořená zástupci vyhlašovatelů projektu a výtvarníků. Hodnotí se především nápad, zpracování a umělecká úroveň. Do letošního kola přišlo 1100 prací z celé České republiky.

Akci vyhlašuje Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR ve spolupráci s Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR, Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR a Svazem měst a obcí ČR.





*Babička s dědečkem
na zvířátkovém ostrově*
Tomáš Valošek
(vítěz kategorie 6–10 let)



<< *Babička a děda letí balonem na výlet*
Markéta Štrynclová
(2. místo v kategorii 6–10 let)



Můj šťastný dědeček >>
Karolína Slaninová
(vítězka kategorie 11–15 let)



Eva Juppeová (58)

Vystudovala gymnázium a vyučila se pozlacovačkou. S manželem se seznámili v Uměleckých řemeslech a hned po revoluci založili malou rodinnou firmu zabývající se restaurováním objektů. Přes veškeré peripetie jsou spolu 37 let, mají tři děti: Petru (35), Michala (33) a Adélu (26). A těší se z toho, jak rostou jejich tři vnuci: Marek (6), Matěj (3) a Vojta (1).

Vždy má smysl začít znovu

„Život je jako bonboniéra, nikdy nevíš, co ochutnáš,“ říká Forrest Gump a platí to stoprocentně i pro život Evy Juppeové. Dnes byste ji našli v cukrárně U Veselé rakvičky v Dobřichovicích nedaleko Prahy. Rozesmátou, upovídanou, plnou pohody. Ale nebylo to tak vždycky.

Před jedenácti lety, ve svých sedmačtyřiceti, se cítila unavená a bez energie. Bydleli s manželem v domku na vesnici, kam se odstěhovali z Prahy, a měli malou rodinnou firmu, která se zabývala restaurováním památek. Práce bylo až nad hlavu a k tomu tři děti a starost o domácnost a zahradu. „Moje kamarádka Dana Jenšovská, která je lékařkou ORL, mě tehdy

poslala na komplexní vyšetření, jehož součástí byl i mamograf. Na ten jsem šla úplně nakonec a byla jsem přesvědčená, že je všechno v pořádku. A najednou mi volali domů, že mám pozitivní nález. Následující vyšetření na sonu to potvrdilo. Zhroutil se mi svět,“ vzpomíná Eva Juppeová na okamžik, kdy se dozvěděla o své nemoci.

Šok před padesátkou

„Připadala jsem si naprosto bezmocná a ztracená. Své rodině jsem se to bála říct, protože jsem ji nechtěla přidělovat starosti. Navíc manžel se tenkrát staral o svého tatínka, který umíral na rakovinu plic, a tak jsem na následující vyšetření chodila sama.“ Sama čekala i v čekárně u profesorky Jitky Abrahámové na onkologickém oddělení Thomayerovy nemocnice, až na ni přijde řada. Naproti ní seděla žena obklopená celou rodinou, s níž se později sešly, obě po operaci, také na nemocničním pokoji – a bylo z toho kamarádství doslova na život a na smrt. „Mirka je jeden z těch sladkých bonbonků, které mi nemoc přinesla: od té doby, co nás osud takto svedl dohromady, se podporujeme v dobrém i ve zlém. Oběma nám nemoc změnila život, stejně jako naše přátelství. A k lepšímu,“ dodává paní Eva.

„Pamatuji si přesně, jak jsem ležela v nemocnici po operaci a Mirka, která je o dvanáct let mladší, mě držela za ruku, abych našla odvahu zavolat mamince. Že nemůžu přijít, že mám chřipku, jsem nemocná, že za ní přijde brácha... Bála jsem se říct pravdu, abych ji nenervovala. Dnes už vím, že to bylo špatně, protože když se to maminka později dozvěděla, byla statečná a silná. Stejně jako moje rodina.“

Operaci však všechno teprve začalo. Na malé vesnici jako by měla známku na čele, každý to věděl a přestával se chovat přirozeně. Stranila se proto lidí, uzavírala do sebe. „I když jsme s mým mužem během tří desítek let v manželství měli všelijaké problémy, v té době mi úžasně pomohl a vzorně se o mě staral, stejně jako naše tři už dospělé děti,“ chválí podporu své rodiny Eva. Ovšem osud ji vyzkoušel ještě jednou: když už to vypadalo, že je z nejhoršího venku, našli jí nález na plicích a ten strach si zažila znovu. Ovšem tehdy už s ním dokázala bojovat. Nakonec se to ukázalo jako planý poplach, takže starší dceři šla na svatbu podle plánu.

Andělé na nové cestě životem

Na doktory a sestřičky v Thomayerově nemocnici s láskou vzpomíná. Vedle již zmíněné profesorky Abrahámové hlavně na paní doktorku Vrabcovou. „Je to úžasná žena, která dokáže všechny perfektně podržet. Pomohla mi hlavně při tom druhém nález, i díky ní jsem to psy-

chicky zvládla.“ Obě jí také pomohly najít vlastní hodnotu a sebevědomí.

„Paní profesorka Abrahámová mi navrhla, ať se zapojím do společenských večerů Sebevědomí pro každý den, během nichž mimo jiné onkologické pacientky předvádějí módu. Já a na molo? Nepřipadá v úvahu! Vůbec jsem si to nedokázala představit jako zdravá, natož takhle. Trvalo mi pět let, než jsem dospěla k rozhodnutí, že to zkusím. A tak jsem poznala Magickou Helenu,“ vzpomíná na první setkání s Helenou Kohoutovou.

Prošla jsem její Proměnou, začala jsem se jinak oblékat, líčit, změnila jsem účes. Helena mi nabídla, abych se zapojila do módních přehlídek, které pořádala a stále pořádá: na plesích, ve firmách, na různých jiných společenských akcích. A tak jsem začala chodit po molu taky třeba třikrát za měsíc. Nikdy by mě nenapadlo, že bych něco podobného mohla zažít, moc mi to dalo a jsem jí za to vděčná. Dnes jsou pro mě přehlídky adrenalinem. Publika i potlesku si užívám a jsem hrdá na to, že to těsně před šedesátkou zvládám. A navíc mě to nutí stále se udržovat a pečovat o sebe.“



Kromě práce v rodinné firmě, k níž se samozřejmě vrátila, si navíc našla i jinou, která ji nesmírně nabíjí: dvakrát třikrát týdně nabízí sladkosti v cukrárně U Veselé rakvičky v Dobřichovicích. A pak má spoustu dalších bonbonků, kterými si sladí život: častá setkávání s přáteli, cvičení, relaxační pobyty. Teď už se například těší na lyžování. „Jako takový další bonbonek беру i rozhovor pro váš časopis,“ usmívá se.

„To, že jsem nemoc ustála a našla v sobě sílu jít dál, mě nesmírně posílilo. Zanedlouho mi bude šedesát, ale cítím se lépe než před padesátkou. Mám pocit, že mi narostla křídla. Žije se mi teď mnohem snáz, netrápím se hloupostmi, ale naopak si života užívám. Mám v sobě energii, radost, chuť poznávat nové lidi i věci. Nemoc беру jako varování, výzvu, že člověk dělá něco špatně. Měl by se nad tím zamyslet a změnit svůj život. Mně se to povedlo i díky mým andělům na cestě,“ uzavírá naše povídání paní Eva. Skutečně byste jí její věk neřekli.

Text: Jana Jenšíková
Foto: archiv Magic Helena



S kamarádkou Mirkou (vlevo) na jedné z módních přehlídek

ZKUSTE ZMĚNU

Atelier Proměn

**VOUCHER
1000 Kč**

NEJVYŠŠÍ ZÁSADOU
MÓDY JE, ABYCHOM SE
VE SVÉM OBLEČENÍ
CÍTILI DOBRĚ.

**S originálem tohoto vouchery
získáte slevu 1000 Kč
na kompletní proměnu
v celkové hodnotě 5000 Kč
u Magic Helena.**

Bližší informace viz inzerát na str. 47.
Kupon je platný do 15. února 2014.



Markéta Vostrá (47) se zabývá již přes dvacet let výkladem tarotu, psychologickou astrologií a automatickou kresbou. Je autorkou několika knížek, například Kouzelný krasohled, Dračí stezka, Škola života a Znamení v nás. V současnosti připravuje publikaci Dvanáct tváří Luny. S jejími články jste se také mohli setkávat v časopisech Astro, Meduňka nebo Perfect Woman.

www.marketa-tarot.cz

Bude rok 2014 převozníkem do lepších časů?

Do nového roku je obecně dobré vstoupit s pomyslným čistým stolem. Na úklid, ať již v reálné či symbolické rovině, je advent tím nejvhodnějším obdobím.

Tato doba začíná čtyři týdny před zimním slunovratem a každý týden je symbolickým návratem do uplynulých ročních období právě odcházejícího roku. První týden se tedy můžeme v myšlenkách vrátit do časů uplynulé zimy, druhý je jarem, třetí létem a čtvrtý podzimem. Je zajímavé uvědomovat si určitou podobnost, energii, či kvalitu času.

Dokončete, co dokončit lze

V době adventní je tedy dobré dokončit to, co ještě zbývá z uplynulé doby. Patří sem i odpuštění všeho, co si již nechceme nést do roku dalšího. A samozřejmě i všem, kteří v našich myslích stále ještě pracují, bohužel i proti nám. Pročištěním emocí se výrazně stupňuje šance na to, že nadcházející rok pak maximálně využijeme možnosti, které s sebou přinese. Pokud jsme nuceni vláčet ve své mysli nezpracované, neodpuštěné, tato zátěž nám bude clonit nové možnosti a šance.

Rok 2013 byl zkouškou

Právě odcházející rok byl výraznou a významnou zkouškou zřejmě pro každého z nás. S trochou nadsázky se dá říci, že nám kvalita času umožnila uklidit si ve sklepeních svého bytí. Oblast vlastního stínu či vytěsnění není zrovna radostná jako rozkvetlý jarní den. Přesto veškeré možné nesnáze, které jsme zažili, měly za úkol zjistit naši duševní sílu, zrevidovat naše schopnosti i naši odpoutanost od nešvarů mysli a destruktivních emocí. Doba přinesla hlubokou transformaci i možnosti osvobodit se od dávných bolestí. Roky budoucí teprve dodají poznání, že rok 2013 byl zřejmě jedním z nejtěžších v uplynulých letech, ale zároveň nesmírně vyživující v poznání subjektivní pravdy každého jednotlivce.

Sklidíme to, co jsme zaseli

S čistým stolem i sklepením tedy vzhůru do roku 2014. Ten by měl rozhodně přinést zmírnění a podněty k nastolení vnitřní rovnováhy. Avšak vyhráno ještě úplně nebude. Planeta Saturn je náš přísný učitel, jehož energie dohlíží na to, abychom dodrželi to, k čemu jsme se v tomto životě zavázali. Pokud plán neplníme, naše životní podmínky nás k tomu donutí. Saturn pokračuje dál ve svém tranzitu znamením Štíra až do 23. prosince 2014. Nadále tedy bude prověřovat naši schopnost nelpění. Tato energie bude podněcovat k regeneraci organismu i chápání spirituální roviny jako součásti bytosti. Také finance, respektive postoj k nim, bude zřejmě korigován.

Planeta Jupiter se bude až do 17. července pohybovat znamením Raka, a zvyšovat tak potřebu dobrého domácího zázemí, péče, soucitu a laskavosti k bližním. Poté přejde do znamení Lva, a uvolní tak poněkud vliv saturnského sevření. Ke slovu bude přicházet optimismus, velkorysost spojená s možným přílišným utrácením až žitím nad poměry. Může zde být tendence k zadlužování. Energie však vnese život do žil, bude podněcovat tvorbu i kreativní přístup k životu.

Dlouhý tranzit planety Uran bude spolu s Plutem za znamení Kozoroha pokračovat v utváření sociálních reforem i politických struktur států.

Berme tedy rok 2014 jako převozníka do šťastnějších časů, pokud ovšem nyní zaséváme opravdu to, co jednou budeme chtít sklízet. Krásný nový rok!

Text: Markéta Vostrá
Foto: Thinkstock

MAGIC HELENA

MÁ PRO VÁS VŽDY
NĚCO NAVÍC!

- oblečení pro slavnostní příležitosti (svatby, promoce a plesy)
- šití pánských obleků na míru
- oblečení vašeho týmu na veletrhy a výstavy
- módní přehlídky pro váš večírek s různou koncepcí
- odborné semináře o módě pro skupiny podle požadavku klienta
- kompletní realizace osobního stylu – Ateliér proměn
- dárkové poukázky
- bonus pro členy zdarma – „kuk do šatníku“

Více informací na www.magic-helena.cz
nebo na tel. čísle +420 606 733 777.



JL
JEWELLERY
www.JwL.cz

Tvoříme krásu...

*Podlehnete pokušení
a ponořte se s námi do světa čokolády*



*Kvalita, jedinečnost a exkluzivita
jsou odrazem široké palety
čokoládových specialit vyráběných
podle tradičních receptur*



www.chocolates.cz